

2 KORINTHE

7-9

Ware bekering en Paulus' pleidooi
voor vrijgevigheid tegenover
behoefte gelovigen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/2-korinthe/7-9

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De opbouw van 2 Korinthe	2 min	5
2	Heilig leven op grond van Gods beloften	4 min	6
3	Afzondering en tucht in de gemeente	3 min	8
4	Paulus wacht ongerust op Titus	3 min	10
5	Strijd vanbuiten en vrees vanbinnen	4 min	12
6	Paulus' spijt over zijn strenge brief	2 min	15
7	Verdriet dat tot bekering leidt	2 min	16
8	Droefheid om God of om jezelf	3 min	17
9	De zichtbare vruchten van echte bekering	5 min	19
10	Hersteld vertrouwen in de Korintheïers	4 min	21
11	De inzameling voor de gemeente in Jeruzalem	3 min	23
12	Waarom de christenen in Jeruzalem arm waren	3 min	24
13	Een gift die Joden en heidenen verbindt	4 min	26
14	De toegezegde collecte gereedmaken	2 min	29

15	De vrijgevigheid van de arme Macedoniërs	3 min	30
16	Geven uit genade en de leer van zaaigeloof	2 min	32
17	Boven vermogen geven als een zegen	3 min	33
18	Eerst jezelf aan God geven	4 min	34
19	Vrijgevigheid als uitwerking van genade	3 min	37
20	Christus' armoede en onze hemelse rijkdom	4 min	38
21	De gift voltooien naar wat je hebt	3 min	40
22	Het manna als voorbeeld van samen delen	3 min	42
23	Overvloed delen zodat iedereen genoeg heeft	2 min	43
24	Titus en een betrouwbare reisgenoot	2 min	44
25	Verantwoording afleggen over de collecte	3 min	46
26	Titus en de afgezanten van de gemeenten	3 min	47
27	De gift voorbereiden zonder druk	3 min	49
28	Geven is zaaien voor een oogst	4 min	51
29	Geld als brood om te eten en zaad om te zaaien	4 min	53

30	God geeft genoeg om goed te kunnen doen	2 min	55
31	De oogst van gerechtigheid	2 min	56
32	Geven brengt dank aan God en gebed voort	2 min	57
33	De zegeningen van geven op een rij	3 min	59
	Om verder te lezen		61

1

De opbouw van 2 Korinthe

Het zou handig zijn geweest als we het zevende hoofdstuk samen met hoofdstuk 6 en enkele eerdere hoofdstukken hadden behandeld. Aan het einde van dit hoofdstuk ligt namelijk een natuurlijke scheiding in het boek, en dan kunnen we overgaan naar het tweede deel.

Het boek 2 Korinthe bestaat uit drie delen. De eerste zeven hoofdstukken vormen het eerste grote deel. Daarin spreekt Paulus in wezen zijn dank en waardering uit voor het feit dat ze tot inkeer zijn gekomen, nadat ze hem een tijdlang behoorlijk de schrik hadden aangejaagd. De hoofdstukken 8 en 9 gaan over de inzameling die hij houdt voor de gemeente in Jeruzalem. En in de hoofdstukken 10 tot en met 13 spreekt hij nog veel grotere bezorgdheid uit over sommige valse leraren en valse apostelen die in de gemeente zijn.

Het lijkt me geen probleem om vrij snel door hoofdstuk 7 heen te gaan. De meeste dingen die erin staan, zijn namelijk al in de inleiding besproken, of het zijn herhalingen van dingen die in hoofdstuk 2 of ergens anders hiervoor zijn besproken. Er zullen niet zo heel veel nieuwe opmerkingen te maken zijn, en dat betekent dat we aan hoofdstuk 8 kunnen beginnen. De hoofdstukken 8 en 9 vormen één doorlopende bespreking, en beide hoofdstukken samen behandelen zou de meest natuurlijke manier zijn om die te behandelen. Hoofdstuk 9 telt maar vijftien verzen, wat betekent dat het een kort hoofdstuk is, en hoofdstuk 7 telt maar zestien verzen. Dat we hoofdstuk 7 afronden en aan het volgende gedeelte beginnen, hoofdstuk 8, staat dus wel vast.

2

Heilig leven op grond van Gods beloften

Omdat wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bezoedeling van vlees en geest, en de heiliging volbrengen in het vrezen van God.

2 KORINTHE 7:1

Waar deze aansporing op neerkomt, is dat we volmaakt worden in heiligheid. De Engelse Bijbelvertaling die de spreker gebruikt, spreekt hier van ‘perfecting holiness’: het volmaakt maken van de heiligheid. En dat klinkt als een zware opgave: volmaakt zijn in heiligheid. God is volmaakt in heiligheid, maar hoe moeten wij volmaakt zijn in heiligheid? ‘Volmaakt’ kan natuurlijk ‘volledig’ betekenen, en dat is in een geval als dit zeer waarschijnlijk ook de betekenis: dat we volledig heilig moeten zijn. Hij spreekt erover dat we gereinigd worden van alle onreinheid van vlees en geest, zodat we volledig heilig zullen zijn. Niet alleen uiterlijk, maar ook innerlijk. Niet alleen ons uiterlijke gedrag verbeteren door de grove zonden van het vlees te vermijden, maar ook streng met onszelf omgaan als het gaat om zonden van het denken en van de geest.

Ik weet niet precies welke zonden Paulus zou indelen als zonden van de geest, tegenover zonden van het vlees. Dat is moeilijk omdat het woord ‘vlees’ strikt genomen niet altijd het lichaam betekent. Soms betekent het zoiets als de gevallen natuur, waar natuurlijk ook neigingen van het denken en dergelijke onder vallen. Bij zonden van het vlees denken we dus misschien aan dingen als seksuele zonden, misschien aan dingen als dronkenschap en uiterlijk wangedrag, roef enzovoort. Terwijl we bij zonden van de geest misschien geneigd zijn te denken aan dingen die zich alleen vanbinnen afspelen, tegenover uiterlijke zonden: begeerte of hebzucht of trots, afgunst. Zo zouden we deze tweedeling kunnen begrijpen. Ik weet het niet.

Maar het is duidelijk dat Paulus met de woorden alle delen van ons wezen wil omvatten. We mogen in geen enkel deel van ons wezen onreinheid dulden. Dat is natuurlijk gebaseerd op wat hij aan het einde van hoofdstuk 6 zei. Hij citeert eigenlijk

niet één specifieke passage, maar hij verbindt zinsdelen uit verschillende passages uit het Oude Testament met elkaar en zegt dat God heeft gezegd:

Of welk verband is er tussen de tempel van God en de afgoden? Want u bent de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hun midden wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn. Ga daarom uit hun midden weg en zonder u af, zegt de Heere, en raak het onreine niet aan, en Ik zal u aannemen, en Ik zal u tot een Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heere, de Almachtige.

2 KORINTHE 6:16-18

En daarom zegt hoofdstuk 7, vers 1:

Dus, nu we deze beloften hebben.

De grond om ons ertoe aan te sporen ons te reinigen van alle onreinheid van vlees en geest, is dat we deze beloften hebben. Welke beloften? God zei:

Hij zou bij ons wonen en onder ons leven en onze God zijn, en wij zouden Zijn volk zijn.

Hij zei:

Als we ons afzonderen en niets onreins aanraken, zal Hij ons aannemen. Hij zal een vader voor ons zijn, en wij zullen Zijn kinderen zijn.

Dat zijn grote beloften. Dat zijn verheven voorrechten, en ze zijn beslist waardevol genoeg om te rechtvaardigen dat we ons er grote inspanningen voor getroosten.

Omdat wij dan deze beloften hebben, geliefden, laten wij onszelf reinigen van alle bezoedeling van vlees en geest, en de heiliging volbrengen in het vrezen van God.

2 KORINTHE 7:1

3

Afzondering en tucht in de gemeente

Alle christenen streven ernaar gereinigd te worden van onreinheid. Alle christenen willen heilig zijn, maar soms is het verlangen om heilig te zijn minder sterk dan op andere momenten of bij sommige mensen. Wat Paulus probeert te doen, is alle christenen aansporen om door te gaan en er hun prioriteit van te maken die beloften die God heeft gedaan, aan te grijpen door aan de genoemde voorwaarden te voldoen. Die voorwaarde is dat we heilig zijn, dat we afgezonderd zijn. Nu is het niet zo duidelijk tot welke specifieke vorm van afzondering hij de Korinthiërs opriep. Sommigen hebben geopperd dat hij misschien afgoderij op het oog had. Maar zoals ik de vorige keer al zei: als de gemeente zich met afgoderij bezighield, zou je verwachten dat Paulus dat duidelijker had gezegd en op dat specifieke punt strenger was geweest. Natuurlijk bestaat de mogelijkheid dat er sprake was van seksuele zonde. Daar was in 1 Korinthe sprake van, maar dat zegt hij hier ook niet. Het lijkt erop dat hij zich in 2 Korinthe vooral zorgen maakt over het feit dat ze valse leraren verdragen, of mensen die tegenstanders van Paulus zijn.

Misschien wordt dat bevestigd doordat hij vanaf dit punt verdergaat over degene die in de gemeente onder tucht is gesteld, degene van wie zij zich inderdaad hebben afgescheiden. Hij is degene die zij op bevel van Paulus onder tucht moesten stellen. En nu heeft hij hun in hoofdstuk 2 gevraagd die persoon weer in hun midden op te nemen, omdat hij blijkbaar tot bekering is gekomen. In de rest van dit hoofdstuk zal hij nog meer over die persoon en die gebeurtenis zeggen.

Het is mogelijk dat Paulus hen met het oog op het verwijderen van deze persoon uit de gemeente wil bemoedigen. Dat is in het algemeen het juiste om te doen als er mensen in de gemeente zijn die verderf en onreinheid veroorzaken. Dat kan zijn doordat ze zonden op moreel gebied, zonden van het vlees, bepleiten. Of doordat ze de gemeente eenvoudigweg bederven door verdeeldheid en achterdocht, wat zonden van de geest zouden kunnen zijn. Van zulke personen moet je je afscheiden.

Eerder, in 1 Korinthe, was er een man die met de vrouw van zijn vader samenleefde. Toen Paulus er bij hen op aandrong hem uit de gemeente te zetten, maakte hij duidelijk:

Weet u niet dat een klein beetje zuurdeeg het hele deeg doorzuurt?

1 KORINTHE 5:6

Dat zei hij in 1 Korinthe hoofdstuk 5. En hij zei dat zij zich van die slechte persoon moesten afscheiden, zodat hij niet de hele gemeente zou bederven. In 1 Korinthe 5 ging het misschien om een ander soort verderf, of een ander soort zonde, en om een andere persoon die zich daaraan schuldig maakte dan deze persoon hier. Maar het is waarschijnlijk dat hij, door er bij hen op aan te dringen zich afgescheiden te houden van wat onrein is, die personen in de gemeente op het oog heeft die geneigd zijn verdeeldheid en achterdocht tegenover Paulus en zijn bediening te zaaien. Zo iemand uit de gemeente zetten was inderdaad de juiste aanpak. Hoewel die specifieke persoon nu natuurlijk weer in hun midden opgenomen moet worden, omdat hij tot bekering is gekomen.

Hij zegt:

4

Paulus wacht ongerust op Titus

Geef ons plaats in uw hart. Wij hebben niemand onrecht aangedaan, wij hebben niemand te gronde gericht, wij hebben niemand uitgebuit. Ik zeg dit niet om u te veroordelen, want ik heb al eerder gezegd dat wij zo hartelijk met u verbonden zijn, dat wij samen met u zouden willen sterven en leven. Ik heb veel vrijmoedigheid tegenover u, ik heb veel te roemen over u. Ik ben vol van vertroosting en word overstelpt met blijdschap in al onze verdrukking. Want ook toen wij in Macedonië gekomen waren, heeft ons vlees geen rust gehad, maar waren wij in alles verdrukt: vanbuiten waren er conflicten, vanbinnen vrees. Maar God, Die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus. En niet alleen door zijn komst, maar ook door de troost waarmee hij bij u getroost werd. Hij deed ons namelijk verslag van uw vurig verlangen, uw treuren en uw ijver voor mij, en zo werd ik des te meer verblijd.

2 KORINTHE 7:2-7

In vers 5 hervat hij het verhaal over de gebeurtenissen uit het recente verleden, dat hij eigenlijk al in hoofdstuk 2 had afgebroken. Sinds hoofdstuk 2, vers 13, heeft hij daar heel weinig over gezegd. Af en toe voegt hij een paar persoonlijke verhalen in over wat hij de laatste tijd heeft gedaan. Hij zei in hoofdstuk 2, vers 12 en 13:

Toen ik nu in Troas kwam om het Evangelie van Christus te prediken, en daar een deur voor mij geopend was in de Heere, had ik geen rust voor mijn geest, omdat ik Titus, mijn broeder, niet vond, maar ik nam afscheid van hen en vertrok naar Macedonië.

2 KORINTHE 2:12-13

Daarna zegt hij hier niets meer over zijn reizen tot hoofdstuk 7, vers 5, waar hij zegt:

Want toen we in Macedonië aankwamen, kregen we lichamelijk geen rust.

Hij was eerst in Troas, waar hij op Titus wachtte. Die zou terugkomen met nieuws over de manier waarop de Korintheërs de brief hadden ontvangen. Paulus had via Titus een brief met terechtwijzingen aan de Korintheërs gestuurd, een brief die hij in zielenstrijd, in verdrukking en onder tranen had geschreven. Hij had er helemaal geen vertrouwen in dat die zou uitwerken wat die moest uitwerken. Aanvankelijk had hij er zelfs enige spijt van dat hij hem had verstuurd. Hij vroeg zich af of hij te streng was geweest.

Hij ging naar Troas in de hoop Titus te ontmoeten. Titus kwam niet. Daar staat in hoofdstuk 2, vers 13:

Ik had innerlijk geen rust, omdat ik mijn broeder Titus niet kon vinden.

Dus ging hij naar Macedonië. Nu lezen we dat hij, toen hij in Macedonië kwam, in hoofdstuk 7, vers 5 zegt:

We kregen lichamelijk geen rust.

5

Strijd vanbuiten en vrees vanbinnen

Het is interessant dat hij zegt dat zijn geest geen rust had toen hij in Troas was. Toen hij in Macedonië kwam, zegt hij dat zijn vlees geen rust had. Misschien is dit niet zo belangrijk. Misschien is het gewoon een andere manier om te zeggen: ‘We hadden geen rust.’ Maar hij gebruikt wel andere woorden. En misschien was het zo dat zijn grootste strijd in Troas vanbinnen plaatsvond: zijn bezorgdheid, zijn ongerustheid over Titus en over de gemeente. Toen hij daarentegen in Macedonië kwam, had hij niet alleen die ongerustheid, maar had hij ook problemen in het vlees, waarmee hij waarschijnlijk lichamelijke problemen bedoelt. We weten dat Paulus van tijd tot tijd door lichamelijke problemen werd gekweld. Zelfs in deze brief, in hoofdstuk 12, spreekt hij over een doorn in zijn vlees, een kwaal die hem kwelde. Het kan zijn dat dit probleem, wat het ook geweest mag zijn, weer opvlamde toen hij in Macedonië kwam. Sommige mensen hebben gezegd dat hij misschien malaria had, of misschien een oogziekte of een andere oosterse kwaal die van tijd tot tijd opvlamde. Toen hij in Macedonië kwam, had hij naast het gebrek aan rust in zijn geest ook geen rust in zijn lichaam. Er was geen vertroosting.

Hij zegt:

Geef ons plaats in uw hart. Wij hebben niemand onrecht aangedaan, wij hebben niemand te gronde gericht, wij hebben niemand uitgebuit. Ik zeg dit niet om u te veroordelen, want ik heb al eerder gezegd dat wij zo hartelijk met u verbonden zijn, dat wij samen met u zouden willen sterven en leven. Ik heb veel vrijmoedigheid tegenover u, ik heb veel te roemen over u. Ik ben vol van vertroosting en word overstelpt met blijdschap in al onze verdrukking. Want ook toen wij in Macedonië gekomen waren, heeft ons vlees geen rust gehad, maar waren wij in alles verdrukt: vanbuiten waren er conflicten, vanbinnen vrees. Maar God, Die de nederigen troost, heeft ons getroost door de komst van Titus. En niet alleen door zijn komst, maar ook door de troost waarmee hij bij u getroost werd. Hij deed ons namelijk verslag van uw vurig verlangen, uw treuren en uw ijver voor mij, en zo werd ik des te meer verblijd.

2 KORINTHE 7:2-7

Dat zou kunnen betekenen dat er conflicten waren met andere mensen, met tegenstanders. Daaraan had Paulus in Macedonië geen gebrek gehad, hoewel we in Handelingen geen verslag hebben van de specifieke conflicten waarnaar hij hier verwijst.

Hij zegt in vers 6:

‘Maar God, Die de neerslachtigen troost.’ De Engelse vertaling die de spreker gebruikt, heeft hier ‘downcast’, waar de HSV ‘de nederigen’ heeft. Zo begon Paulus de brief in hoofdstuk 1:

Geprezen zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, de Vader van de barmhartigheden en de God van alle vertroosting, Die ons troost in al onze verdrukking, zodat wij hen kunnen troosten die in allerlei verdrukking zijn, met de vertroosting waarmee wij zelf door God getroost worden.

2 KORINTHE 1:3-4

Nu vertelt hij over een van de manieren waarop God hem troostte toen hij neerslachtig was. God, Die de neerslachtigen troost, troostte hen allereerst door Titus te laten komen, en vooral door het bemoedigende nieuws dat Titus over de gemeente bracht. Hij zei dat Titus zelf getroost was door wat hij daar in Korinthe zag en het bemoedigende nieuws aan Paulus kwam overbrengen.

Wat hij in vers 7 beschrijft over de reactie van de gemeente op Paulus’ brief, was dat de gemeenten een vurig verlangen, verdriet en ijver voor Paulus hadden. Vurig verlangen betekent kennelijk dat ze wilden doen wat juist was, en dat het hun ernst was. Ze hadden er verdriet over dat ze hadden gedaan wat verkeerd was, namelijk dat ze de man hadden getolereerd die een tegenstander van Paulus was. Ze wilden duidelijk maken dat ze in deze zaak vol ijver aan Paulus’ kant stonden. Dus zegt Paulus:

Ik was nog blijer toen ik dat hoorde.

Vers 8:

6

Paulus' spijt over zijn strenge brief

Want al heb ik u in de brief bedroefd, ik heb er geen berouw van. Hoewel ik er wel berouw van gehad heb, want ik zie dat die brief, ook al is het voor een korte tijd, u bedroefd heeft.

2 KORINTHE 7:8

Aanvankelijk, toen hij hem had verstuurd, dacht hij: 'Ik had die brief niet moeten versturen.' Ik weet niet of je dat weleens hebt meegemaakt. Ik in elk geval wel. Ik heb mensen stevige brieven geschreven en die verstuurd. Je besteedt veel tijd aan het opstellen van de brief en zorgt ervoor dat je alles goed doet. Ik heb brieven geschreven die 45 bladzijden lang zijn en waar ik een maand over heb gedaan. Tegen de tijd dat je klaar bent, vind je dat je iemand hiermee op meesterlijke wijze terechtwijst. Je doet hem op de post, en nog maar nauwelijks is hij op de post of je denkt: 'Ik vraag me af of ik die wel had moeten versturen.'

Je bent ermee bezig geweest, het heeft je helemaal in beslag genomen, je gaat er helemaal in op terwijl je hem schrijft. Zodra hij op de post is, denk je: 'Nu is er geen weg meer terug. Hij is op de post. Wat hij ook teweeg zal brengen, dat zal hij teweegbrengen. Ik vraag me af of ik er goed aan heb gedaan.' Ik heb overwogen er een paar te publiceren, omdat ik van de mensen aan wie ik schreef ook reacties heb die 45 bladzijden lang zijn. Ik heb er een ordner vol van.

Maar ik weet hoe Paulus zich voelde. Toen hij de brief schreef en verstuurde, was hij van streek. Hij had er spijt van dat hij hem verstuurd had. Hij zegt:

Maar nu ik heb gezien hoe het is afgelopen, heb ik er geen spijt van. Want ik zie dat die brief jullie verdriet heeft gedaan, al was het maar even.

Hij wilde hen niet voor altijd verdrietig maken, maar hij wilde wel dat ze verdriet hadden. Hij wilde wel dat ze tot inkeer kwamen en inzagen dat ze verkeerd bezig waren, en hij ziet dat de brief precies dat heeft bereikt.

Het moet een heel goede brief zijn geweest. Het is jammer dat we hem niet hebben. Of misschien hebben we hem natuurlijk wel, zoals sommigen hebben geopperd, in de hoofdstukken 10 tot en met 13 van deze brief. Sommigen meenden dat dit een gedeelte is dat eigenlijk niet bij deze brief hoorde, maar op de een of andere manier op de verkeerde plaats terecht is gekomen. Oorspronkelijk zou het dan hebben gehoord bij de brief waarnaar hij hier verwijst. Maar dat valt op geen enkele manier te bewijzen. Het is gewoon een van die vergezochte theorieën van geleerden.

7

Verdriet dat tot bekering leidt

Nu verblijd ik mij, niet omdat u bedroefd bent geweest, maar omdat u bedroefd bent geweest tot bekering. Want u bent bedroefd geweest overeenkomstig de wil van God, zodat u in geen enkel opzicht door ons schade hebt geleden. Want de droefheid die overeenkomstig de wil van God is, brengt een onberouwelijke bekering tot zaligheid teweeg, maar de droefheid van de wereld brengt de dood teweeg.

2 KORINTHE 7:9-10

Paulus zegt dat er verdriet is dat wenselijk is, en verdriet dat niet wenselijk is. Het verdriet naar Gods wil, dat bekering teweegbrengt, is niet iets waar je spijt van hoeft te hebben. De spreker betreft de Engelse woorden 'not to be regretted' hier op het verdriet; de HSV noemt de bekering 'onberouwelijk'. Niemand geniet van verdriet terwijl hij het doormaakt, anders zou het geen verdriet zijn. Als je ervan geniet, ben je niet verdrietig. Verdriet is naar zijn aard het tegenovergestelde van plezier hebben. Het is een onaangename ervaring.

Paulus herinnert ons eraan dat er vormen van verdriet zijn waarvan we, als we die eenmaal hebben doorgemaakt, geen spijt hebben dat we ze hebben doorgemaakt. Wanneer je verdriet doormaakt, moet je jezelf niet afvragen: 'Hoe voel ik me op dit moment?' maar: 'Hoe zal ik hier later over denken, wanneer ik dit huidige gewicht en

deze last niet meer op mijn hart voel?’ En die zal ik niet voor altijd voelen. Dat is iets wat moeilijk te beseffen is wanneer je verdriet hebt. Het lijkt alsof je er nooit overheen zult kunnen komen, alsof je nooit meer gelukkig zult zijn. Maar realistische mensen kunnen naar hun verleden kijken en naar de werkelijkheid kijken en zeggen: ‘Ik zal me niet altijd zo ellendig voelen als nu. Maar als dat niet meer zo is, zal ik er dan op terugkijken en er verdriet over hebben dat ik verdriet had? Zal ik er spijt van hebben dat ik dit verdriet heb doorgemaakt?’

Er zijn momenten waarop je je zou moeten schamen voor dingen waarover je van streek was, wanneer je zag dat je je helemaal druk maakte over iets wat eigenlijk niet zo belangrijk was. Maar als het verdriet je ertoe brengt je te verbeteren, als het je tot bekering brengt, dan heb je er natuurlijk geen spijt van dat je het hebt doorgemaakt.

8

Droefheid om God of om jezelf

Er is een droefheid van de wereld, zegt hij, die de dood voortbrengt. Ik weet niet precies hoe hij dat bedoelt. De droefheid van de wereld brengt de dood voort, in tegenstelling tot droefheid naar Gods wil, die tot bekering leidt. Droefheid die naar Gods wil is, moet droefheid zijn die berust op het feit dat we God hebben gekrenkt. Het is een gevoel dat op God gericht is. Mensen kunnen om andere redenen verdriet hebben, zonder dat God daar ook maar iets mee te maken heeft. Maar de droefheid die tot bekering leidt, is een droefheid die op God gericht is.

Het is zoals bij de bekering van de verloren zoon. Hij zei:

En de zoon zei tegen hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en tegenover u. Ik ben niet meer waard uw zoon genoemd te worden.

LUKAS 15:21

Niet alleen tegen een mens, maar tegen de hemel. Bij ware bekering zit het je niet alleen dwars dat iemand anders is gekwetst, dat een of ander mens door mijn daden schade heeft geleden, of dat ik door mijn eigen daden schade heb geleden. Ware

bekering komt voort uit een droefheid die op God gericht is. God is door mijn daden gekwetst, en dat doet mij het meeste verdriet. Dat is droefheid naar Gods wil.

Wereldse droefheid ziet er in zekere zin vaak precies zo uit als droefheid naar Gods wil en voelt ook precies zo. Het verdriet is net zo groot. Wanneer iemand verdriet heeft, kun je niet altijd door even te kijken meteen zien waarover diegene verdriet heeft, of het droefheid naar Gods wil is of een ander soort droefheid. Veel mensen hebben verdriet over dingen die ze hebben gedaan, maar het is geen droefheid naar Gods wil. Het is wereldse droefheid. Ze hebben verdriet omdat ze gevolgen ondervinden die ze liever niet zouden hoeven ondervinden. Of ze hebben schade aangericht die ze niet ongedaan kunnen maken, en ze zullen nog heel lang met de gevolgen daarvan moeten leven.

Dat maakt hen verdrietig, maar het leidt hen niet tot bekering. Want het is een droefheid die volledig voortkomt uit eigenbelang, volledig uit het feit dat ik mijzelf met wat ik heb gedaan ernstig heb benadeeld. Dat leidt niet tot ware bekering die tot behoud leidt. Ik denk dat dit eenvoudigweg iets is wat tot een valse bekering leidt en daarom tot de dood leidt. Het leidt niet tot behoud. Het kan tot de dood leiden om de eenvoudige reden dat iemand kan denken dat hij zich heeft bekeerd, terwijl hij dat niet heeft gedaan. Daarom zoekt hij niet verder naar echte bekering, en daarom sterft hij en gaat hij verloren.

Maar iemand die droefheid naar Gods wil heeft, keert zich tot God en maakt zich zorgen over wat hij God heeft aangedaan. In zijn spijt draait het niet om hemzelf. Hij heeft er spijt van dat hij God heeft gekwetst, en dat is de droefheid die tot echte bekering en behoud leidt, zegt Paulus.

Vers 11:

9

De zichtbare vruchten van echte bekering

Want zie, juist dit, dat u overeenkomstig de wil van God bedroefd bent geworden, wat een grote inzet heeft dat in u teweeggebracht! Ja, wat een verdediging, ja, wat een verontwaardiging, ja, wat een vrees, ja, wat een vurig verlangen, ja, wat een ijver, ja, wat een bestraffing! In alles hebt u bewezen zelf rein te zijn in deze zaak.

2 KORINTHE 7:11

Met het Engelse ‘vindication’, waar de HSV ‘bestrafing’ heeft, wordt blijkbaar bedoeld dat ze Paulus in het gelijk stelden.

‘In alles hebt u bewezen zelf rein te zijn in deze zaak’ betekent niet dat jullie onschuldig waren. De reden dat ze zich moesten bekeren, was juist dat ze niet onschuldig waren. Ze hadden deze persoon, die zich tegen Paulus had gekeerd, getolereerd. Misschien hadden ze hem zelfs aangemoedigd, misschien hadden ze hem zelfs naar voren geschoven. In die zin waren ze niet vrij van schuld. Maar door bekering zuiverden ze zich van schuld, en ware bekering hoort iemand werkelijk vrij van schuld achter te laten, zowel in zijn geweten als in werkelijkheid. Als iemand werkelijk berouw heeft, is hij niet langer schuldig voor God, en hoort er geen schuld op zijn geweten te rusten.

Toch bestaat er natuurlijk, zoals ik zojuist zei, een valse bekering die het geweten niet van schuld bevrijdt. Paulus geeft ons hier een van de nuttigste opsommingen van wat we de vruchten van ware bekering zouden kunnen noemen. Hoe weten we of bekering echt is?

Iedereen die in dit werk op straat actief is, zoals ik dat heb gedaan met drugsverslaafden en mensen die drinken en dergelijke, weet dat er mensen zijn die tekenen van verdriet vertonen over hun leven van drank- of drugsmisbruik. Velen van hen hebben echt verdriet omdat hun leven een puinhoop is. Ze hebben de beste jaren

van hun leven verspild. Ze hebben iedereen om zich heen pijn gedaan. Ze hebben hun financiële situatie te gronde gericht. Hun gezin is uiteengevallen. Hun lever begeeft het, en ze zullen jong sterven. Ze zijn een slaaf van de drank, en daar zijn ze soms echt ongelukkig over. Ze blijven drinken. Maar soms kun je hen aan het huilen krijgen en tonen ze groot verdriet over al die dingen, vooral wanneer ze dronken zijn.

Het is mogelijk om in zo'n geval met iemand over het geloof te spreken en te zien hoe hij vol verdriet raakt en zich gedraagt alsof hij werkelijk berouw heeft. Toch is het in zulke gevallen zo moeilijk om te weten: is dit echte bekering? Zal hij veranderen? Zal hij zich van zijn zonde afkeren? Of maakt hij alleen maar een emotionele ontlasting door omdat de schuld zwaar op hem drukt, en gooit hij gewoon alles eruit en huilt hij eens flink uit? Het is niet altijd gemakkelijk om dat te zien, maar er is een verschil. De vrucht van ware bekering is te zien in de gedragingen die Paulus hier in vers 11 opsomt. De ijver betekent dat ze niet traag of lui waren in het rechtzetten van de dingen. Ze ontvingen de brief van Paulus niet met de woorden: 'Tja, nou, misschien hebben we hier iets verkeerd gedaan. We zullen er eens over nadenken.' Maar ze zagen het in. Ze waren ongetwijfeld verbijsterd toen ze inzagen wat ze hadden gedaan en daarvan overtuigd raakten, en ze gingen ijverig aan de slag om het recht te zetten. Zo zuiverden ze zich van schuld. Ze waren verontwaardigd over de overtreder en waarschijnlijk ook over zichzelf, omdat ze de kant van de overtreder hadden gekozen. Ze hadden vrees voor God en een vurig verlangen en ijver.

Met andere woorden, hun daden nadat ze ermee geconfronteerd waren en nadat ze berouw hadden gevoeld, waren opbouwend. Ze gingen ijverig en voortvarend aan de slag om te doen wat er in de brief van hen werd gevraagd. Zo lieten ze zien dat ze zich werkelijk hadden bekeerd. Ze handelden in de vreze Gods, met verontwaardiging tegenover de zondaar en waarschijnlijk ook tegenover de zonde in henzelf die ze hadden geduld. Met deze dingen, geeft Paulus aan, bewezen ze dat ze zich nu hadden gezuiverd.

In zekere zin zou het dus nuttig zijn om echte bekering altijd te kunnen aantonen. Misschien kan dat ook altijd, maar er zijn gevallen waarin zo'n bewijs ontbreekt. Er zijn aanwijzingen dat iemand enig verdriet heeft, maar dit soort bewijs ontbreekt: dat

hij zich werkelijk heeft gezuiverd, dat hij werkelijk vrij is van die zaak. Misschien zou wat langer stilstaan bij deze dingen in vers 11 ons heel goed helpen om vaker het verschil tussen echte en onechte bekering te onderscheiden.

10

Hersteld vertrouwen in de Korinthiërs

Hoewel ik u dus geschreven heb, was dat niet om hem die onrecht had gedaan, en ook niet om hem die onrecht was aangedaan, maar opdat onze inzet voor u openbaar zou worden bij u, in de tegenwoordigheid van God.

2 KORINTHE 7:12

Met die laatste persoon wordt meestal Paulus zelf bedoeld, degene die het onrecht had geleden.

Nu doet hij dit niet in de eerste plaats om de overtreder tot verbetering te brengen, hoewel er bij gemeentetucht natuurlijk altijd de hoop is dat de persoon tot inkeer komt. In dit geval lijkt het erop dat hij dat inderdaad heeft gedaan. Maar Paulus schreef niet in de eerste plaats uit zorg voor de ziel van die man, en ook niet uit zorg voor zichzelf. Hij schreef niet alleen omdat hij gekwetst was, maar omdat de gemeente in gevaar was. De emotie die Paulus in die brief uitte, liet zijn zorg voor de gemeente en haar welzijn zien, omdat die man hen dreigde te gronde te richten.

Daarom zijn wij getroost door uw vertroosting; en wij zijn des te meer verblijd over de blijdschap van Titus, omdat zijn geest door u allen is verkwikt.

2 KORINTHE 7:13

Dat wil zeggen: nu jullie getroost zijn doordat jullie echte bekering hebben ervaren en jullie geweten rein is, worden ook wij door die omstandigheid getroost.

Hij heeft natuurlijk eerder al, in vers 7, gezegd dat ook Titus getroost was door wat er was gebeurd. Titus kwam blijkbaar opgewekt en bemoedigd bij Paulus terug. Waarschijnlijk was hij met een zwaar gemoed vertrokken, met die zware brief in zijn hand, zonder te weten wat er zou gebeuren. Hij komt opgelucht en blij en opgewekt terug, met goed nieuws en enorm getroost. De last is weg. Paulus zegt dat alleen al het zien van Titus in die toestand, de vreugde van Titus, ook ons troostte. Het beurde ons op om te zien hoe die man door jullie zo verkwikt was.

Want als ik in enig opzicht bij hem over u geroemd heb, dan ben ik niet beschaamd geworden. Integendeel, zoals wij alles in waarheid tot u gesproken hebben, zo is ook ons roemen tegenover Titus waarheid gebleken.

2 KORINTHE 7:14

Wat hij daarmee bedoelt is het volgende. Ik weet niet of Titus werkelijk bij Paulus was geweest in de tijd dat hij in Korinthe diende. Titus wordt in het boek Handelingen eigenlijk nergens bij naam genoemd. We weten dus niet of Titus erbij was gedurende die achttien maanden dat Paulus bij de Korintheïers was. Het kan heel goed zijn dat Paulus Titus pas later heeft ontmoet en hem toen als medewerker heeft geworven. Maar hij had Titus veel verteld over de geweldige dingen die God in de gemeente van Korinthe had gedaan, en hij had over die gemeente geroemd.

Toen had hij het slechte nieuws ontvangen dat zo beschamend was. Hij had over deze mensen geroemd, en nu wist Titus dat zij dit vertrouwen hadden geschonden. Het was voor Paulus enigszins beschamend dat nu bekend was dat deze mensen, over wie hij tegenover Titus had geroemd, er zo'n puinhoop van maakten. Nu had Titus natuurlijk met eigen ogen gezien hoe snel deze mensen zich bekeerden toen ze ermee werden geconfronteerd. Dat bevestigde tegenover Titus dat Paulus terecht over de gemeente

van Korinthe had geroemd. En het gaf Paulus een beter gevoel dat zijn lovende woorden tegenover Titus over de gemeente werden bevestigd door Titus' eigen ervaring onder hen.

En zijn innige gevoelens voor u zijn des te overvloediger, als hij zich de gehoorzaamheid van u allen herinnert, hoe u hem met vrees en beven hebt ontvangen. Ik verblijd mij dus, omdat ik in alles op u kan vertrouwen.

2 KORINTHE 7:15-16

11

De inzameling voor de gemeente in Jeruzalem

Dus toen Titus met de brief kwam, dachten ze blijkbaar: 'O, Paulus heeft Titus gestuurd. Nu zitten we in de problemen.' Met vrees en beven ontvingen ze hem, en ze lazen de brief met ernst en gaven er gehoor aan. Dat is het laatste wat we in deze brief over die zaak horen. Die zaak heeft in feite het gesprek beheerst vanaf hoofdstuk 1 tot aan dit punt, met allerlei uitweidingen. Maar er is nog een andere aangelegenheid die Paulus in deze brief wil behandelen, en die neemt hoofdstuk 8 en 9 in beslag. Nu vertellen hoofdstuk 8 en 9 ons dat Paulus door Macedonië heeft rondgereisd. Als je de aardrijkskunde herinnert: Griekenland is een schiereiland, en Macedonië is het noordelijke deel van dat schiereiland. Het schiereiland strekt zich vanaf het Europese continent naar het zuiden uit, de Middellandse Zee in. Het deel van het schiereiland dat aansluit op het vasteland van Europa, het noordelijke gedeelte, is Macedonië. De steden Filippi, Thessalonica en Berea behoorden tot de steden in Macedonië. Maar Achaje was het zuidelijke uiteinde van het schiereiland, en daar lagen Korinthe en Athene.

Paulus gaat het in deze hoofdstukken hebben over Macedonië en Achaje. Macedonië is nog steeds een naam die voor die streek wordt gebruikt, maar Achaje is volgens mij geen naam meer die tegenwoordig nog wordt gebruikt. Dit waren de Romeinse namen, Romeinse provincies. Wat Paulus hun vertelt, is dat hij nu in Macedonië is geweest. Dat had hij natuurlijk al genoemd. Titus had zich in Macedonië weer bij hem

gevoegd, en Paulus is de gemeenten van Macedonië langsgegaan om hun te vragen te helpen bij een bekende financiële nood. Niet voor zijn eigen bediening, maar voor de gemeenten in Jeruzalem, die, hoe opmerkelijk ook, niet eens zijn gemeenten waren, om het zo te zeggen. De gemeenten van Paulus waren die onder de heidenen.

Als je tegenwoordig iemand op de radio om geld hoort bedelen, of op televisie, of een predikant hoort zeggen dat ze een speciale collecte gaan houden voor een bijzondere nood, dan gaat het meestal om een behoefte van hun gemeente, hun predikanten, of in elk geval van iemand binnen hun beweging, binnen hun kerkgenootschap. Van Paulus is nooit bekend dat hij zoiets heeft gedaan. We lezen nooit dat Paulus rechtstreeks om geld vraagt. Hij zegt soms wel tegen gemeenten dat hij van plan is hen onderweg ergens naartoe te bezoeken, zodat zij hem verder op weg kunnen helpen. Dat is een subtiele manier om te zeggen dat ze hem financieel zouden kunnen helpen. Maar hij vraagt de gemeenten eigenlijk nooit op een rechtstreekse manier om geld.

Hij maakt zelfs heel duidelijk dat hij nooit wil bezwijken voor de verleiding om de gemeenten om geld te vragen. Hij voorziet namelijk liever in zijn eigen onderhoud, zodat hij zich erop kan beroemen dat hij niets voor het Evangelie in rekening brengt. Maar hij was wel heel openlijk en onomwonden bij de gemeenten om geld aan het bedelen. Niet voor zichzelf, maar voor de nood van een andere groep gemeenten waarmee deze mensen waarschijnlijk nooit contact zouden hebben. Sommigen misschien wel, maar we hebben het over gemeenten aan de overkant van de Middellandse Zee, voor hen in een ander deel van de wereld, in Jeruzalem.

12

Waarom de christenen in Jeruzalem arm waren

Deze gemeente had allerlei problemen doorgemaakt. Er was een hongersnood geweest. Agabus had die in Handelingen hoofdstuk 11 voorspeld, en we lezen dat die tijdens de regering van Claudius plaatsvond. Dat had, denk ik, waarschijnlijk tot veel algemene armoede in Judea geleid, zowel onder christenen als onder niet-christenen. Er is reden om aan te nemen dat christenen in Jeruzalem misschien ook enigszins werden geboycot in hun zakelijke bezigheden, omdat de Joden er bezwaar tegen

hadden dat zij in Christus geloofden. In sommige gevallen waren ze misschien hun baan kwijtgeraakt en waren ze misschien uit het testament van de familie geschrapt, door hun familie verstoten omdat ze christen waren geworden. Veel christenen in Jeruzalem hebben misschien buitengewoon zwaar geleden doordat sommige van die gewone manieren om in hun levensonderhoud te voorzien voor hen wegvielen. Dat kwam door de vijandigheid van hun Joodse familieleden en burens tegenover hen, omdat ze christen waren geworden.

Dat kennen we in onze samenleving niet zo sterk. Je hebt misschien niet-christelijke ouders, maar die zijn je waarschijnlijk niet vijandig gezind alleen maar omdat je christen bent. Ze zien je waarschijnlijk niet als iemand die de familie heeft verraden, als een verrader, als iemand die voor hen dood is. Als je de zoon van Madalyn Murray O'Hair was en christen werd, zoals haar zoon inderdaad werd, dan zou je daarom waarschijnlijk uit het testament worden geschrapt. Je zou waarschijnlijk worden verstoten. Maar de meeste mensen hebben geen ouders die zo fel tegen het christendom gekant zijn, ook al zijn ze zelf geen christenen, dat ze hen behandelen zoals Joden doorgaans hun familieleden hebben behandeld die christen worden. Want dat wordt gezien als een dolksteek in de rug. Het wordt gezien als een klap in het gezicht. Het wordt gezien als een totale afwijzing van alles waar hun familie voor staat en wat zij heilig noemt.

Daarom werden de Joden die in Judea christen werden, wat natuurlijk een Joodse omgeving en cultuur was, ongetwijfeld vaak, zoals ik al zei, geboycot, ontslagen, uit het testament geschrapt en uit het huis van hun ouders gezet. Daardoor werden hun veel van de normale middelen van bestaan ontnomen waarover gewone mensen beschikken, en daardoor waren ze arm. Uit de Schriften blijkt steeds weer, vooral vanaf het laatste deel van Handelingen en eigenlijk in alle brieven, dat de gemeente in Jeruzalem financieel grotendeels een arme gemeente bleef.

Toen Paulus volgens Galaten hoofdstuk 2 in Jeruzalem was en Petrus, Jakobus en Johannes de bewijzen voorlegde van de zalving op zijn bediening, keurden zij zijn bediening goed. Ze legden hem geen enkele last op, zegt hij, behalve dat ze wel vroegen:

Alleen moesten wij wel aan de armen denken; en ik heb mij ook beijverd juist dit te doen.

GALATEN 2:10

Daarbij wordt aangenomen dat met de armen zichzelf worden bedoeld. Met de armen wordt de gemeente in Jeruzalem bedoeld. Paulus kreeg de zegen van de gemeente in Jeruzalem om eropuit te gaan en onder de heidenen te dienen, maar: 'Vergeet ons arme mensen hier in Jeruzalem niet, de broeders hier.' Dus 'de armen' was vaak een aanduiding voor de Joodse christenen.

13

Een gift die Joden en heidenen verbindt

De verhouding van Paulus met de Joodse christenen was soms wat gespannen. Niet dat hij iets tegen hen had, maar zij koesterden argwaan tegenover hem. We weten niet in hoeverre de apostelen in Jeruzalem zelf die argwaan deelden, maar er waren in de gemeente heel wat Farizeeën die in het Evangelie geloofden en nog steeds sterk judaïstisch waren. Deze mensen verspreidden geruchten en hechtten geloof aan geruchten dat Paulus de Joodse bekeerlingen leerde hun kinderen niet te besnijden. We hebben in de Schrift geen bewijs dat Paulus zoiets leerde, maar dat was waarvan hij werd beschuldigd. En dat maakte hem erg impopulair bij het Joodse volk en bij Joodse christenen, die doorgaans ijverden voor de wet.

We weten uit wat Paulus in Galaten en Romeinen en op enkele andere plaatsen schreef, dat Paulus zich behoorlijk sterk verzette tegen het idee dat de wet enige waarde had voor het behoud. Daardoor was hij soms niet geliefd, en er was een voelbare spanning in de betrekkingen tussen de gemeente in Jeruzalem, of de Joodse gemeenten in het algemeen, aan de ene kant, en de heidense gemeenten van Paulus aan de andere kant.

Paulus wilde de gemeente in Jeruzalem daarom om twee redenen financieel helpen. De eerste was dat ze arm waren, en je wilt de armen helpen. Het zijn broeders, en we zorgen voor de broeders. Johannes zei:

Wie dan de goederen van de wereld heeft, en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn hart voor hem toesluit, hoe kan de liefde van God in hem blijven?

1 JOHANNES 3:17

En Jakobus, die in feite het hoofd van de gemeente in Jeruzalem was, zei in zijn brief:

Als er nu een broeder of zuster zonder kleding zou zijn en gebrek zou hebben aan dagelijks voedsel, en iemand van u zou tegen hen zeggen: Ga heen in vrede, word warm en word verzadigd, en u zou hun niet geven wat het lichaam nodig heeft, wat voor nut heeft dat dan?

JAKOBUS 2:15-16

Wat heeft het voor nut? Jakobus zei:

Zo is ook het geloof als het geen werken heeft, in zichzelf dood.

JAKOBUS 2:17

Men begreep dus dat christenen de armen moeten helpen, mensen moeten helpen die behoeftig zijn, vooral hun broeders die arm zijn. Dat alleen al zou voor Paulus een reden zijn om onder de gemeenten in Griekenland en Klein-Azië een inzameling te willen houden. Zo kon hij, als dat mogelijk was, iets van hun overvloed naar de armen in Jeruzalem brengen. Maar er is volgens mij een tweede reden, en dat was zijn verlangen om blijk te geven van warme gevoelens en goede wil tussen de gemeenten van de heidenen en de gemeente van Jeruzalem. Hun een gift geven is één manier om te laten zien dat je hun werkelijk vriendelijk gezind bent en om te proberen de breuk tussen hen te herstellen.

Toen Paulus Romeinen schreef, zei hij tegen de christenen in Rome dat ze voor hem moesten bidden. Hij wilde dat de gift die hij bij zich had voor de gemeente in Jeruzalem, door hen ontvangen zou worden wanneer hij die daar bracht. Hij had die gift bij zich toen hij Romeinen schreef en was op weg naar Jeruzalem om die af te leveren. Hij zei:

En ik roep u ertoe op, broeders, door onze Heere Jezus Christus en door de liefde van de Geest, om samen met mij te strijden in de gebeden tot God voor mij, dat ik verlost mag worden van de ongehoorzamen in Judea en dat mijn dienstbetoon, namelijk dat aan Jeruzalem, de heiligen welgevallig is,

ROMEINEN 15:30-31

Misschien was de reden voor zijn bezorgdheid hierover dat de Joden doorgaans alles wat van de heidenen kwam als iets minderwaardigs beschouwden. Ze wilden geen giften van heidenen aannemen. De Joodse christenen zouden daar hopelijk wat vrijer in staan en eerder bereid zijn iets van hun heidense broeders aan te nemen, maar Paulus wist het niet zeker. Hij zei tegen de christenen in Rome:

Bid dat ze deze gift, deze hulp van ons, zullen aannemen.

Er waren dus wat gespannen verhoudingen, en Paulus hoopte enkele van de barrières te laten wegsmelten door een royale gift van de heidense gemeenten mee te brengen en die aan de Joodse gemeenten te overhandigen. Daar schrijft hij over in hoofdstuk 8 en 9. Hij is de gemeenten van Macedonië langsgegaan en komt nu naar Achaje. Hij komt naar Korinthe. Wat hij in feite doet, is zijn terugreis naar Jeruzalem voorbereiden. Hij hoopt geld mee te nemen voor de gemeente in Jeruzalem, dat hij onder de heidense gemeenten heeft ingezameld.

14

De toegezegde collecte gereedmaken

Hoofdstuk 8 en 9 van deze brief zijn in wezen bedoeld om de gemeente in Korinthe aan te sporen wat geld klaar te hebben, wat geld klaar te hebben om mee te sturen. Hij had hen daar al toe aangespoord in 1 Korinthe hoofdstuk 16. In de openingsverzen van hoofdstuk 16 van 1 Korinthe zegt hij:

Wat de inzameling voor de heiligen betreft: doe zoals ik ook de gemeenten in Galatië heb opgedragen. Laat ieder op de eerste dag van de week iets apart houden en naar vermogen sparen, zodat er geen inzamelingen nodig zijn wanneer ik kom. Wanneer ik kom, zal ik de mensen die jullie geschikt achten met brieven naar Jeruzalem sturen om jullie gift over te brengen. Als het passend is dat ik zelf ook ga, zullen zij met mij meegaan.

1 KORINTHE 16:1-4

Dus toen hij 1 Korinthe schreef, wist hij niet zeker of hij de gift zelf naar Jeruzalem zou brengen. Misschien zou hij de gemeenten alleen aanzetten om hun offergave in te zamelen, waarna ze uit hun eigen midden enkele betrouwbaar bevonden mannen konden kiezen om de gift te brengen. Hij zegt:

En wanneer ik bij u gekomen ben, zal ik hen die u daarvoor geschikt acht, met brieven sturen om uw gave naar Jeruzalem over te brengen. En als het de moeite waard mocht zijn dat ik de reis zelf ook maak, zullen zij met mij meereizen.

1 KORINTHE 16:3-4

Paulus wilde elke beschuldiging vermijden dat hij geld verduisterde. Aanvankelijk hoopte hij dus dat hij niet eens mee zou hoeven op de reis om de gift te brengen. Laat iemand die jullie vertrouwen die maar brengen. Maar als ik mee moet, zorg dan dat er iemand met me meegaat die jullie vertrouwen.

Hij zei dus tegen hen dat ze alvast geld opzij moesten leggen voor de inzameling. Blijkbaar had hij bericht gekregen dat ze klaar waren en dat hij de ingezamelde gift kon komen ophalen, maar hij had niet kunnen terugkomen. En dat bericht was van een jaar eerder. Wanneer Paulus 2 Korinthe schrijft, verwijst hij dus naar het feit dat ze een jaar geleden hadden gezegd dat ze klaar waren. ‘Nu hoop ik dat jullie dat ook zijn, want ik kom naar jullie toe, en ik hoop de gift in ontvangst te nemen en naar Jeruzalem te brengen.’

15

De vrijgevigheid van de arme Macedoniërs

Hij zegt in dit verband een aantal dingen, maar een van de dingen waarmee hij begint, is dat deze gemeenten in Macedonië, waar hij geld heeft ingezameld, in armoede verkeren en toch heel vrijgevig zijn geweest bij deze inzameling. Hij hoopt dat dit de Korinthiërs ertoe kan bewegen om ook vrijgevig te zijn.

Ik weet niet of er van nature enige rivaliteit bestond tussen de regio's Macedonië en Achaje. Als dat zo was, speelde Paulus daar misschien een beetje op in door te zeggen: ‘De Macedoniërs hebben veel geld gegeven voor deze inzameling. Ik kom naar jullie toe om te zien wat jullie bij elkaar hebben gebracht. Je zou toch niet voor hen willen onderdoen.’ Niet dat Paulus zijn toevlucht zou nemen tot wereldse wedijver of iets dergelijks, maar er kan enige rivaliteit tussen de regio's zijn geweest. Niet zozeer tussen de gemeenten, maar tussen de regio's in het algemeen. Dus vertelt Paulus hun wat de Macedoniërs hebben gedaan en zegt hij dat hij graag wil geloven dat zij minstens zoveel zouden doen.

Hij zegt:

Verder maken wij u bekend, broeders, de genade van God die in de gemeenten van Macedonië gegeven is, namelijk dat, te midden van veel beproeving door verdrukking, de overvloed van hun blijdschap en hun buitengewoon diepe armoede in overvloedige mate geleid hebben tot de rijkdom van hun vrijgevigheid.

2 KORINTHE 8:1-2

Dat betekent vrijgevigheid.

Want, zo getuig ik, zij gaven naar vermogen, ja, boven vermogen, en uit eigen beweging; en zij smeekten ons met veel aandrang dat wij hun genadegave en aandeel in het dienstbetoon aan de heiligen zouden aannemen. En zij deden niet alleen zoals wij gehoopt hadden, maar zij gaven zich eerst aan de Heere en daarna aan ons, door de wil van God. Zo hebben wij dan Titus aangespoord dat hij, zoals hij eerder begonnen was, nu ook de inzameling van deze genadegave bij u zou voltooien. Zo dan, zoals u in alles overvloedig bent, in geloof, en in woord, en in kennis, en met alle inzet, en in uw liefde tot ons, wees zo ook in deze genadegave overvloedig.

2 KORINTHE 8:3-7

Let erop dat hij zegt dat de gemeenten in Macedonië buitengewoon vrijgevig waren, hoewel hij in vers 2 over hen spreekt als mensen die in diepe armoede verkeerden. Hij zag deze vrijgevigheid als een uiting van de genade van God die aan die gemeenten geschonken was, in vers 1.

De vrijgevigheid van arme mensen is een werk van God. De vrijgevigheid van wie dan ook is een werk van God. Het is genade die in het leven werkzaam is. Paulus zegt dat het duidelijk is dat Gods genade in de harten van deze mensen is uitgestort, omdat ze zo goedgeefs, zo vrijgevig zijn. Hoewel ze in diepe armoede verkeerden, gaven ze royaal.

16

Geven uit genade en de leer van zaaigeloof

Paulus zei niet dat ze dit deden als een soort daad van zaaigeloof, omdat ze arm waren en het honderdvoudige terug wilden krijgen, en daarom een grote gift gaven. Paulus kende dat soort theologie niet. Een hedendaagse prediker zou hun natuurlijk zo iets vertellen: 'Je leeft in armoede. Dit moet je doen. Geef een grote gift, dan krijg je veel meer terug.' Oral Roberts heeft dat met zijn boek over zaaigeloof populair gemaakt.

Het is wel opmerkelijk dat het nooit bij Oral Roberts opkwam om zelf grote giften te gaan geven toen hij vóór een bepaalde datum acht miljoen dollar nodig had, anders zou hij sterven. Jezus zou hem namelijk hebben gezegd dat Hij hem zou doden als hij vóór een bepaalde datum geen acht miljoen dollar bij elkaar had. Toch had hij mensen jarenlang verteld dat ze dat moesten doen als ze geld nodig hadden. Het enige wat je hoeft te doen is royaal aan hem geven, en God zal je zegenen. Je zult veel terugkrijgen. Maar toen hij plotseling zelf dringend geld nodig had, kwam het waarschijnlijk nooit bij hem op om enorme giften naar mensen te gaan sturen. Misschien gelooft hij zelf niet echt in dat principe.

Hoe dan ook, hij zou het hier niet vandaan kunnen halen. De apostel Paulus geeft aan dat deze mensen niet uit eigenbelang handelden, om meer geld te krijgen en zo hun eigen armoede te verlichten. Ze deden het vanuit een genade die hun door God geschonken was. Ze wilden vrijgevig zijn tegenover christenen die ze zelfs nog nooit hadden ontmoet, maar van wie ze hadden gehoord dat ze in nood verkeerden.

Hij zegt in vers 3:

17

Boven vermogen geven als een zegen

‘Want ik kan ervan getuigen: ze waren bereid naar vermogen en zelfs boven vermogen te geven.’ Dat wil zeggen, ze gaven niet alleen wat ze konden missen. Ze gaven meer dan ze eigenlijk konden missen. Ze gaven niet alleen wat er ruim overbleef nadat in al hun behoeften was voorzien. Ze waren al te arm, en toch gaven ze veel meer dan ze zonder risico konden geven.

Paulus aarzelde blijkbaar zelfs om het aan te nemen. Hij wist hoe arm deze gemeenten waren en zag hoeveel ze vanuit hun hart aan deze andere broeders gaven. Paulus beseftte dat het bedrag dat ze gaven een heel groot offer was. Het zou deze gevers misschien in financiële moeilijkheden kunnen brengen. De reden dat ik afleid dat Paulus aarzelde om de gift aan te nemen, is dat er in vers 4 staat:

Ze smeekten ons met klem om hun gift aan te nemen en hen te laten meedoen aan de hulp voor de gelovigen.

Ze waren niet alleen buitengewoon bereid om zoveel te geven dat het hun pijn deed, maar ze stonden er ook op. Toen Paulus blijkbaar zei: ‘O nee, dit is veel te veel om van jullie aan te nemen. Jullie hebben zelf ook behoeften’, zeiden ze: ‘Nee, daar willen we niets van horen. We staan erop. Laat ons meedoen.’

Ik herinner me dat mijn voorganger jaren geleden vertelde dat hem gevraagd was te spreken in een arme gemeente met heel weinig mensen. Ze gaven hem een vergoeding, een collecteopbrengst. Die opbrengst was behoorlijk royaal, behoorlijk veel voor zo’n groep arme mensen. Volgens mij was het misschien zelfs tijdens de Grote Depressie.

Hij voelde zich schuldig als hij het aannam. Hij zei: 'Ik kan deze gift niet van jullie aannemen. Jullie hebben meer nodig dan ik.' En ze zeiden: 'Wat, wil je ons de zegen ontnemen? Jezus zei:

Ik heb u in alles laten zien dat men, door zo te arbeiden, het moet opnemen voor de zwakken en de woorden van de Heere Jezus in herinnering moet houden, namelijk dat Hij gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen.

HANDELINGEN 20:35

Wil je ons niet toestaan gezegend te worden?'

Hij beseftte dat hij anders moest gaan denken dan hij deed. We zien geven inderdaad als iets waardoor we tekortkomen, en ontvangen als iets wat een zegen is. Maar Jezus zei het tegenovergestelde. Geven is een grotere zegen dan ontvangen. Paulus was kennelijk om dezelfde reden terughoudend. Hij zag het zo dat ze zichzelf door te geven armer maakten. Maar hij moest beseffen, en zij beseften dat al, dat geven een grotere zegen was dan hun bezittingen vasthouden.

Ze hadden al gebrek. Ze leefden al in diepe armoede. Ze zouden niet rijk worden door hun bezittingen vast te houden. Misschien zouden ze zelfs niet in al hun behoeften kunnen voorzien door hun bezittingen vast te houden. Ze gingen ervan uit dat Gods zegen meer op hen zou rusten als ze gaven dan als ze niet gaven. En ze hadden gelijk, want Jezus zegt dat.

18

Eerst jezelf aan God geven

In vers 5 staat:

En wat ze deden, ging verder dan we hadden gehoopt.

Dat betekent niet dat hij wilde dat ze niet hadden gedaan wat hij nu gaat beschrijven. Volgens mij bedoelt hij: we durfden er niet eens op te hopen dat ze dit zouden doen. We verwachtten dat ze zouden geven, maar we verwachtten niet dat ze zo volledig en zo zuiver zouden geven. Want hij zegt:

Want, zo getuig ik, zij gaven naar vermogen, ja, boven vermogen, en uit eigen beweging; en zij smeekten ons met veel aandrang dat wij hun genadegave en aandeel in het dienstbetoon aan de heiligen zouden aannemen. En zij deden niet alleen zoals wij gehoopt hadden, maar zij gaven zich eerst aan de Heere en daarna aan ons, door de wil van God. Zo hebben wij dan Titus aangespoord dat hij, zoals hij eerder begonnen was, nu ook de inzameling van deze genadegave bij u zou voltooien. Zo dan, zoals u in alles overvloedig bent, in geloof, en in woord, en in kennis, en met alle inzet, en in uw liefde tot ons, wees zo ook in deze genadegave overvloedig.

2 KORINTHE 8:3-7

Ze geven niet omdat er druk op hen wordt uitgeoefend. Ze geven omdat ze zichzelf persoonlijk aan God hebben gegeven. Als je aan God toebehoort, dan behoren je bezittingen aan God toe. Er zijn mensen die op geen enkele manier aan God toebehoren, of die in elk geval niet leven of denken alsof ze aan God toebehoren. Ze leven voor zichzelf. Maar wanneer de collecteschaal rondgaat, doen ze er iets in. Ze geven geld, maar ze geven zichzelf niet.

Veel mensen geven geld als een soort steekpenning aan God. Ze weten immers dat ze zichzelf niet geven en dat ze Hem meer zouden moeten gehoorzamen, maar dat doen ze niet. Ze denken dat ze Gods toorn kunnen afkopen door een klein beetje in de collecteschaal te doen. Maar Paulus zegt dat de manier waarop deze mensen het deden, de manier waarop het hoort, is dat ze eerst zichzelf aan de Heere geven en

daarna hun offergave geven. Idealiter zou de gemeente geen geld hoeven te ontvangen van mensen die zichzelf niet aan de Heere hebben gegeven. De gemeente zou geen geld hoeven te ontvangen van ongelovigen en van mensen die het met tegenzin geven.

Hij zegt:

We hebben Titus aangespoord om dit werk van genade bij jullie ook af te maken, zoals hij ermee begonnen was.

Kennelijk stuurde Paulus Titus nu naar hen terug. Titus was net bij hen vandaan gekomen met het goede nieuws over hoe ze op de eerdere crisis hadden gereageerd. Titus is deze mensen genegen en is hun goedgezind. Paulus zegt: ‘Nou, weet je wat, waarom ga je niet vóór mij uit daarheen terug om ervoor te zorgen dat hun geld klaarligt?’

Even verderop zegt hij waarom. Hij is bang dat, als hij daar komt en de gift van de gemeente in Korinthe niet klaarligt, de christenen uit Macedonië die met hem meekomen de gemeente in Korinthe misschien een beetje gierig zullen vinden, of zoiets, in vergelijking met Macedonië. Paulus heeft tegenover de Macedoniërs over de Korinthiërs lopen roemen, dus hij wil niet dat hij met zijn roemen beschaamd uitkomt.

Hij zegt in vers 8:

Ik zeg dit niet als bevel, maar om door de inzet van anderen ook de oprechtheid van uw liefde te beproeven.

2 KORINTHE 8:8

Ik moet iets zeggen over vers 7. Hij zegt:

Maar zoals jullie uitblinken in alles, in geloof, in spreken, in kennis, in alle inzet en in jullie liefde voor ons, zorg dat jullie ook hierin uitblinken.

19

Vrijgevigheid als uitwerking van genade

In dit gedeelte gaat Paulus het woord genade heel wat keren gebruiken op een manier die misschien verschilt van de gebruikelijkste manier waarop wij over genade denken. Wij zien genade als Gods onverdiende gunst. Wij zien genade als Gods welwillende houding tegenover ons en Zijn welwillende behandeling van ons. Maar Paulus gebruikt het woord genade hier, en ook op andere plaatsen, op andere manieren dan dat. In dit geval is genade een uiting van persoonlijke vrijgevigheid.

Het woord 'genade', zoals Paulus het hier gebruikt, komt ook voor bij sommige oudere christelijke schrijvers, bijvoorbeeld sommige puriteinen. Ze spreken over uitingen van genade in het leven. Elke positieve karaktertrek waarin je op Christus lijkt, is een uiting van genade, of het nu vriendelijkheid is, geduld of zelfbeheersing. Die worden uitingen van genade in het leven genoemd. Ik weet niet of die terminologie in de hedendaagse prediking en geschriften nog even vaak wordt gebruikt, maar dat was een gebruikelijke manier van spreken. Paulus gebruikt het kennelijk ook zo, want hij spreekt over geloof, spreken, kennis, ijver, liefde. Dat zijn allemaal uitingen van genade. Maar hij zegt:

Ik wil dat jullie ook volop laten zien dat jullie deze andere uiting van genade hebben, de uiting van genade in vrijgevigheid.

Door vrijgevigheid een uiting van genade te noemen, en natuurlijk door in vers 1 te spreken over de genade van God die aan de Macedoniërs geschonken is, waarmee hij hun vrijgevigheid bedoelt, brengt hij ons in herinnering dat de genade van God niet alleen vergeving van zonden is. De genade van God is niet alleen Gods vriendelijkheid tegenover ons en Zijn barmhartigheid tegenover ons. De genade van God wordt ons geschonken en komt tot uiting in uitingen van genade in ons leven. Als je genade ontvangt, komt die genade tot uiting in allerlei uitingen van genade, vrijgevigheid en andere. Dit is een plaats waar we deze terminologie op deze manier in de Schrift gebruikt zien worden.

Vers 8 zegt:

Ik geef jullie geen bevel, maar ik kijk aan de hand van de inzet van anderen hoe oprecht jullie liefde is.

Hij bedoelt de ijver van de Macedoniërs. Hij gebruikt hun voorbeeld om de Korintheërs de gelegenheid te geven hun eigen toewijding te toetsen. Hoe toegewijd ben je? Ik wil dat je weet hoe toegewijd de Macedoniërs zijn. Ben jij zo toegewijd? Ik geef je een maatstaf waaraan je jezelf in dat opzicht kunt afmeten.

20

Christus' armoede en onze hemelse rijkdom

Want u kent de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij omwille van u arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden.

2 KORINTHE 8:9

Helaas is dit vers gebruikt als bewijstekst voor de welvaartsleer. Dat is een leer die nauwelijks steun vindt in iets wat Paulus ooit heeft gezegd, en hier al helemaal niet. Als hij spreekt over de diepe armoede van de Macedonische gemeenten, kun je daarin moeilijk een welvaartsleer vinden. Maar wat soms wordt gezegd, is dat Jezus in materieel opzicht arm werd, zodat wij rijk konden worden. En omdat Hij in materieel opzicht arm werd, moet Hij wel bedoelen dat wij in materieel opzicht rijk worden.

Maar dat is geen gerechtvaardigde aanname. Er staat:

Hoewel Hij rijk was, is Hij voor jullie arm geworden, zodat jullie door Zijn armoede rijk zouden worden.

Jezus werd arm in lichamelijke, materiële zin. Maar daarvoor was Hij rijk geweest.

In welke zin was Hij rijk toen Hij in de hemel was, voordat Hij op aarde in een arm gezin terechtkwam? In welke zin was Jezus rijk? Aan materiële dingen? Had Jezus daarboven in de hemel veel geld voordat Hij naar de aarde kwam? Had Hij luxe auto's en luxe huizen en de uiterlijke tekenen en pracht en praal van welvaart? Ik denk het niet.

Het gaat over voorrechten: geestelijke voorrechten en heerlijkheid en dingen van geestelijke aard die Jezus genoot voordat Hij naar de aarde kwam en Zichzelf ontledigde en de gestalte van een dienaar aannam en Zichzelf arm maakte, een armoedzaaier. De rijkdommen die Jezus achterliet om op aarde een armoedzaaier te worden, waren geen materiële rijkdommen. Het waren hemelse rijkdommen die Hij achterliet. Dus wanneer hij zegt:

‘En zodat jullie door Zijn armoede rijk zouden worden’, bedoelt hij hoogstwaarschijnlijk dat Hij de rijkdommen waarvan Hij voor Zichzelf afstand deed, opgaf zodat jij ze kon krijgen. Hij nam voor ons armoede op Zich, zodat wij door Zijn armoede de rijkdommen konden krijgen waarvan Hij voor Zichzelf afstand had gedaan. Aangezien dat hemelse rijkdommen waren, lijkt het duidelijk dat Paulus hier over hemelse rijkdommen spreekt, en niet over aardse rijkdommen die Hij voor ons bestemd heeft.

Als Paulus inderdaad zou zeggen dat God wilde dat wij materieel rijk waren, dan zou dit in tegenspraak zijn met zoveel dingen die zowel Jezus als Paulus elders hebben onderwezen. In Jakobus zei Jakobus:

Luister, mijn geliefde broeders, heeft God de armen van deze wereld niet uitverkoren om rijk te zijn in het geloof, en erfgenamen te zijn van het Koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?

JAKOBUS 2:5

De apostel Paulus zelf zei dat hij niets bezat en dat hij in armoede en naaktheid en honger verkeerde en dat soort dingen. Het is onmogelijk om de uitleg die de welvaartsleer aan dit vers geeft, in overeenstemming te brengen met dat onderwijs van de Schrift in het algemeen, zelfs met wat Paulus elders in dezelfde brief zegt.

Maar er staat dat Jezus bereid was Zijn heerlijkheid en Zijn voorrechten in de hemel opzij te zetten en te komen om ons die voorrechten te geven. Dat is een uiting van Zijn genade.

Want u kent de genade van onze Heere Jezus Christus, dat Hij omwille van u arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat u door Zijn armoede rijk zou worden.

2 KORINTHE 8:9

Dit is de genade van onze Heere:

Dat Hij, hoewel Hij rijk was, arm is geworden.

Heb jij genade? Jezus had genade. Wat deed Hij? Hij gaf Zijn voorrechten op om anderen rijk te maken en Zelf arm te zijn. Heb jij zulke genade? Jezus is het voorbeeld.

21

De gift voltooien naar wat je hebt

Paulus zegt in vers 10:

Ik geef hierin dan ook slechts mijn mening, want dat is nuttig voor u, die niet alleen met het doen, maar ook met het willen reeds een jaar geleden begonnen bent. Voltooi echter nu ook het doen, opdat, zoals de bereidwilligheid er was, zo ook de voltooiing er zal zijn, overeenkomstig wat u hebt.

2 KORINTHE 8:10-11

Paulus zegt dat jullie een jaar geleden blijk gaven van enthousiasme en gewilligheid en bereidheid om deze gift te geven. Bepaalde berichten die Paulus heeft ontvangen, doen hem blijkbaar denken dat dat geld er nu misschien niet is. Misschien zijn ze toch niet zo enthousiast geweest. En misschien is er iemand opgestaan die zich tegen Paulus keert, mogelijk zelfs iemand die Paulus van verduistering beschuldigt. Dat tempert

hun vrijgevigheid als gemeente, hun verlangen om grote bedragen te geven, als er een vermoeden bestaat dat het geld verkeerd zal worden besteed. Als de gemeente een duur project heeft waarvoor ze een collecte houdt, en de mensen in de gemeente geloven niet in dat project, dan zal het moeilijk zijn om hun dat geld af te persen. Toen Paulus bij hen was geweest, hadden ze in hem geloofd, hadden ze hem vertrouwd en waren ze enthousiast geweest om te doen wat hij voorstelde, en bereid om geld te geven. Maar sindsdien was er verzet tegen Paulus gekomen, en misschien waren ze opgehouden met inzamelen.

Dus stuurt Paulus Titus terug, nu ze Paulus weer goedgezind zijn. Hij wil dat ze deze inzameling weer oppakken, omdat hij die binnenkort wil komen ophalen. En hij wil Titus vooruitsturen om ervoor te zorgen dat ze die klaar hebben liggen.

Nu zegt hij in vers 12:

Want als de bereidwilligheid aanwezig is, dan is iemand welgevallig overeenkomstig wat hij heeft, niet overeenkomstig wat hij niet heeft.

2 KORINTHE 8:12

Het is mogelijk dat ze nu niet zoveel geld hadden als een jaar eerder, toen ze graag wilden geven. Dat weten we niet. Hij lijkt te zeggen dat het niet uitmaakt als je niet genoeg hebt om te geven wat je graag zou willen geven. Geef naar wat je wel hebt. Of de vrijgevigheid van je hart aanvaardbaar is, wordt niet beoordeeld naar wat je niet hebt, maar naar wat je wel te geven hebt. Als je een gewillig hart hebt, is dat waar God naar zoekt. Als je niet veel te geven hebt, rekent God je dat niet aan. Het gaat om het gewillige hart, en het zal aanvaardbaar zijn, niet naar wat je niet hebt, maar naar wat je wel te geven hebt.

Over de vrouw die de twee muntjes in de offerkist van de tempel deed, zei Jezus dat ze meer gaf dan de Farizeeën en de andere rijke mensen die grotere bedragen gaven. Want zij werd, net als zij, niet beoordeeld naar wat ze niet te geven had, maar naar wat ze wel te geven had. Ze gaf alles wat ze had en liet daarmee zien dat ze een gewillig hart had om te geven. De anderen verlangden er niet zo sterk naar zichzelf arm te maken voor de armen, en dus deed zij meer dan zij.

In vers 13 staat:

22

Het manna als voorbeeld van samen delen

Het is namelijk niet de bedoeling dat anderen verlichting hebben, en u verdrukking; maar uit het oogpunt van gelijkheid is er op dit moment uw overvloed om wat hun ontbreekt aan te vullen, opdat ook hun overvloed er is om wat u ontbreekt aan te vullen, opdat er gelijkheid zal zijn, zoals geschreven staat: Wie veel had verzameld, had niet over; en wie weinig had verzameld, had niet te weinig.

2 KORINTHE 8:13-15

De Schrifttekst die hij aanhaalt, is:

Zij maten het met de gomer. Wie veel had verzameld, had niets over, en hem die weinig had verzameld, ontbrak niets. Ieder had zó veel verzameld als hij eten kon.

EXODUS 16:18

Die komt uit Exodus 16, vers 18, waar het manna voor het eerst werd verzameld. Blijkbaar ging iedereen eropuit en verzamelde zoveel manna als hij kon, maar sommige mensen hadden meer kracht en konden daardoor meer verzamelen. Sommigen waren ouder of jonger of zwakker of wat dan ook, en verzamelden niet zo veel. Iedereen verzamelde zoveel als hij kon. Ze deden het in een gezamenlijke pot en maten uit die gezamenlijke pot één gomer per persoon af. Het bleek dat er precies genoeg was om iedereen een gomer te geven, ongeacht hoe weinig of hoeveel iemand had verzameld.

Dat betekent natuurlijk dat God precies genoeg gaf zodat iedereen had wat hij nodig had. Maar bij het verzamelen van wat God gaf, verzamelden sommigen niet erg veel. Sommigen verzamelden ongetwijfeld minder dan een gomer, maar ze kregen toch een gomer. Anderen verzamelden meer dan een gomer, maar ze kregen een gomer. Iedereen kreeg precies die hoeveelheid, en er bleef niets over. Zo hadden degenen die veel hadden verzameld niets extra, en degenen die weinig hadden verzameld geen tekort.

Dit is wat Paulus voorstelt als een voorbeeld voor de manier waarop christenen over geld zouden moeten denken. Hij zei dat het er niet zozeer om gaat dat ik wil dat jullie het zwaar krijgen en zij rijk worden. Ik wil hier gewoon enige gelijkheid zien. Net zoals God zei:

Wie veel verzamelt, houdt niets over.

De gedachte is nu dat de Korintheërs het op dat moment misschien financieel goed hebben en inderdaad een overschot hebben. Ze hebben meer verzameld dan ze nodig hebben. De gemeente in Jeruzalem is op dat moment arm. Zij hebben te weinig verzameld. Maar wat Joodse christenen nodig hebben om te overleven, is in wezen hetzelfde als wat Griekse christenen nodig hebben om te overleven. Om ervoor te zorgen dat iedereen genoeg heeft, is het daarom nodig dat degenen die meer hebben verzameld dan ze nodig hebben, degenen helpen die weinig hebben verzameld. Dat gebruikt Paulus als argument om hen ertoe te bewegen te geven.

23

Overvloed delen zodat iedereen genoeg heeft

Ik ben er niet van overtuigd dat Gods regel is dat iedereen precies evenveel moet hebben. Er zijn te veel voorbeelden in de Schrift, ook binnen de gemeente, van mensen die huizen hebben en anderen die geen huizen hebben. Niet iedereen heeft precies evenveel. Maar wat hier beslist naar voren komt, is dat iedereen genoeg moet hebben. Als iemand meer heeft dan hij nodig heeft en iemand anders minder heeft dan hij werkelijk nodig heeft, dan is die ongelijkheid iets wat God rechtgezet wil zien. Zoals God de totale hoeveelheid manna gaf waarmee de hele gemeenschap werd gevoed, gaf

Hij precies genoeg zodat iedereen genoeg had. Je zou dus kunnen stellen dat God door het werk van christenen over de hele wereld, of misschien alleen in een plaatselijke omgeving, genoeg geeft om in de behoeften van de hele christelijke gemeenschap te voorzien. Ik zou toch moeten zeggen: over de hele wereld. Want er zijn beslist landen waar hongersnood heerst en waar niet genoeg is om iedereen daar te voeden. En er zijn landen zoals het onze waar veel meer wordt geproduceerd dan nodig is om ons te voeden.

Trouwens, Amerika is een heel vrijgevig land. We verschepen meer voedsel naar andere landen, zelfs naar onze vijanden, dan welk ander land ook. We zijn heel vrijgevig. Maar we leven nog steeds met een veel groter overschot dan we misschien zouden moeten hebben. Ik probeer niemand een schuldgevoel te geven over wat hij persoonlijk doet. Dat moet je aan God vragen. Maar als we weten dat er christenen zijn die dingen moeten ontberen, terwijl wij meer hebben dan we nodig hebben, dan moeten we het licht van deze Schrifttekst op onszelf laten schijnen en zeggen: 'Leef ik in overeenstemming met deze Schrifttekst? En als ik meer verzamel dan ik nodig heb, wil God dan dat ik niets overhoud, zodat iemand die te weinig verzamelt geen tekort zal hebben?'

Dat is iets waar iedereen echt serieus naar zou moeten kijken. Ik ben hier niet om te prediken dat iedereen precies evenveel moet hebben, of dat je helemaal niets extra's zou mogen hebben. Maar het is zeker iets om over na te denken. Het is aan ieder persoonlijk om met God te bepalen hoe hij de dingen beheert die God hem heeft gegeven. Maar dit is een beginsel van rentmeesterschap waarmee we rekening moeten houden als we met onze financiën omgaan.

24

Titus en een betrouwbare reisgenoot

Maar God zij dank, Die dezelfde inzet voor u in het hart van Titus gegeven heeft.

2 KORINTHE 8:16

Dat wil zeggen: Titus denkt net zo over jullie als ik, en daar ben ik blij om. Daar dank ik God voor, want ik kan hem naar jullie toe sturen en weten dat hij jullie met dezelfde genegenheid zal behandelen als ik zou doen.

Hij heeft immers mijn aansporing ontvangen, maar is ook uit eigen beweging vol ijver naar u toe gereisd.

2 KORINTHE 8:17

Dat wil zeggen: Paulus spoorde Titus aan om erheen te gaan en deze mensen voor te bereiden voordat Paulus zelf zou komen. En Titus wilde dat graag doen, hij was er heel bereid toe.

En wij hebben ook de broeder met hem meegezonden die in alle gemeenten lof ontvangt om zijn dienst in het Evangelie; en dat niet alleen, maar hij is ook door de gemeenten gekozen als onze reisgenoot met deze genadegave, waar wij de zorg voor dragen tot heerlijkheid van de Heere Zelf, en om uw bereidwilligheid te laten zien. Wij proberen het immers te vermijden dat iemand ons verdacht zou maken vanwege dit grote bedrag waar wij zorg voor dragen, wij, die bedacht zijn op wat goed is, niet alleen voor de Heere, maar ook voor de mensen.

2 KORINTHE 8:18-21

Hij zegt:

We sturen met deze gift betrouwbare mannen uit elke gemeente mee. Samen met Titus stuur ik vooral ook een broeder mee.

Hij zegt niet wie het is.

We weten niet wie die broeder is. Gezien de grote lof die Paulus hem toezwaait, lijkt het zeker iemand te moeten zijn van wie we eerder hebben gehoord. Maar dat hoeft niet zo te zijn. Het kan een minder bekende christen zijn, minder bekend bij ons, maar goed bekend in de vroege gemeente. Ik vermoed dat het iemand als Timotheus of

Lukas zou kunnen zijn, en er zijn ook andere vermoedens geopperd. Maar we moeten gewoon erkennen dat dit vermoedens zijn en niets meer. We kunnen ons dus maar beter niet al te druk maken over deze passage.

25

Verantwoording afleggen over de collecte

Er werd samen met Titus een betrouwbare christen gestuurd, zodat we, zegt Paulus, konden voorkomen dat iemand ons iets zou verwijten bij het omgaan met deze royale gift die wij beheren. Het ging om veel geld, en dat kon critici ertoe verleiden zich af te vragen en te betwifelen of Paulus al dat geld werkelijk voor de armen in Jeruzalem meenam. Per slot van rekening neemt hij ons geld mee en vertrekt hij per schip uit de stad. Hoe weten we wat hij met dit geld gaat doen?

Trouwens, kort daarvoor had zich in het Romeinse Rijk al een opmerkelijk geval voorgedaan met twee Joodse mannen. Zij presenteerden zich in Rome als leraren in het jodendom voor heidense proselieten. Er was een senator in Rome wiens vrouw een Joodse proseliet wilde worden, en zij huurde deze twee Joden in om haar de Joodse godsdienst te onderwijzen.

Dit staat niet in de Bijbel. Dit is een verhaal dat bekend is uit de wereldlijke geschiedenis van die tijd. Suetonius of Tacitus of iemand doet er verslag van, of Josephus. Ik weet niet meer wie. Het is een van de geschiedschrijvers.

Deze Romeinse vrouw, die een proseliet van het jodendom was, huurde deze mannen in om haar de wet te onderwijzen en haar het jodendom bij te brengen. Ze haalden haar over om een heel, heel aanzienlijke gift te geven die zij naar de tempel in Jeruzalem zouden brengen, voor het onderhoud van de tempel in Jeruzalem. Ze gaf de gift, maar zij gingen ermee vandoor. Ze eigenden zich het geld wederrechtelijk toe, en dat werd een schandaal, waarschijnlijk vooral omdat ze de vrouw van een senator was. Ze was niet zomaar een vrouw.

De Joden in Rome werden hierdoor diep vernederd, en het zorgde ervoor dat er heel slecht naar hen werd gekeken. Een paar Joden hadden immers dit geld van deze Romeinse vrouw aangenomen en beweerde dat ze het aan de tempel in Jeruzalem

zouden geven, maar dat deden ze niet. Ze verlieten de stad met het geld en kwamen nooit meer terug. En het kwam nooit bij de tempel aan.

Dat was in de tijd van Paulus een bekend verhaal. Het was nog maar kort geleden gebeurd. Hij kon zich dus heel goed voorstellen dat mensen hem op dezelfde manier zouden wantrouwen. Daar neemt hij al dat geld van deze heidenen aan en beweert hij dat hij het aan de christenen in Jeruzalem gaat geven. Maar hoe zouden ze dat weten zodra hij de stad had verlaten? Per slot van rekening waren er eerder oneerlijke mensen geweest die dingen deden die hierop leken. Daarom laat Paulus elke gemeente iemand kiezen die ze vertrouwen om met hem mee te gaan, zodat hij verantwoording moet afleggen. Dit is zijn manier, zegt hij in vers 21, om:

We zorgen ervoor dat we eerlijk handelen, niet alleen in de ogen van de Heer, maar ook in die van mensen.

Hij zegt: 'God weet het, in Gods ogen handel ik eerlijk, maar ik wil ook in de ogen van mensen eerlijk handelen. Ik wil dat mensen weten dat ik eerlijk ben, net zoals God dat weet.'

26

Titus en de afgezanten van de gemeenten

Ook hebben wij onze broeder met hen meegestuurd, van wie wij in veel opzichten vaak onderkend hebben dat hij ijverig is, en nu is hij nog veel ijveriger door het grote vertrouwen dat hij in u heeft.

2 KORINTHE 8:22

Het is moeilijk te zeggen of deze broeder degene is die eerder, in vers 18, genoemd werd als de broeder die in alle gemeenten geprezen wordt om het Evangelie, of dat het hier gaat over nog een andere christen van wie de naam niet genoemd wordt. Ik vrees dat sommige mensen dat fascinerend zouden vinden en hun tijd zouden besteden aan speculaties over wie deze mensen zouden kunnen zijn, omdat hun namen niet genoemd worden. Maar juist omdat hun namen niet genoemd worden, heeft

speculeren geen zin. We zouden nooit kunnen weten of onze speculaties klopten. We kunnen net zo goed verdergaan en zeggen dat Paulus een paar bekende, zeer betrouwbare broeders met Titus meestuurde.

Wat Titus betreft: hij is mijn metgezel en medearbeider bij u; wat onze broeders betreft: zij zijn gezanten van de gemeenten, tot eer van Christus.

2 KORINTHE 8:23

Hij geeft dus een aanbevelingsbrief voor Titus. Als iemand zich afvraagt of Titus wel te vertrouwen is: 'Ik beveel hem aan. Hij is mijn metgezel; vertrouw hem.'

Met 'de broeders' bedoelt hij die andere genoemde broeders die Titus vergezellen.

Letterlijk staat er in het Grieks dat ze apostelen van de gemeenten zijn.

Het is interessant dat hij zegt:

Afgezanten van de gemeenten.

Hij zegt niet: 'Apostelen van Jezus Christus.' Hij zegt:

Wat Titus betreft: hij is mijn metgezel en medearbeider bij u; wat onze broeders betreft: zij zijn gezanten van de gemeenten, tot eer van Christus.

2 KORINTHE 8:23

Bedenk dat het woord 'apostel' 'een gezondene' betekent. Zijn er tegenwoordig apostelen? Zoals je weet, zeg ik soms: 'Ik betwijfel het.' Maar dat moet ik nader toelichten. Als we het hebben over apostelen van Jezus Christus, dus mensen die door Jezus gezonden zijn zoals de twaalf gezonden werden, of Paulus gezonden werd, of sommigen van die anderen, dan zou ik moeten zeggen: 'Ik weet het niet, en ik betwijfel ten eerste of er tegenwoordig zulke apostelen zijn.' Misschien zijn ze er, maar ik ken ze niet en ik heb mijn twijfels.

Maar als iemand zegt: ‘Hoe zit het dan met apostelen van de gemeenten?’ Dat wil zeggen, mensen die uitgezonden worden, niet rechtstreeks in opdracht van Jezus Christus, maar door de gemeenten, zoals deze mannen. Natuurlijk zijn er zulke mensen. We zouden het woord ‘apostel’ tegenwoordig op die manier voor bepaalde mensen kunnen gebruiken. Mensen die apostelen van de gemeenten zijn. Geen apostelen van Jezus Christus zoals Paulus en Petrus en die mannen waren, maar uitgezonden door de gemeenten. Zo was het met deze mannen. Ze waren de heerlijkheid van Christus. Dat lijkt eenvoudig te betekenen dat hun leven een goed getuigenis was en God en Christus veel lof en eer bracht.

Toon hun dan het bewijs van uw liefde en van onze roem over u, ook ten overstaan van de gemeenten.

2 KORINTHE 8:24

Met andere woorden: geef geld.

27

De gift voorbereiden zonder druk

Nu hoofdstuk 9.

Want het is voor mij niet nodig u te schrijven over het dienstbetoon aan de heiligen.

2 KORINTHE 9:1

Met dienen bedoelt hij hier niet wat wij daaronder verstaan, maar hij heeft het over het geven van geld. Het Engelse woord ‘ministering’ betekent gewoon dienen. Helaas is het Engelse woord ‘minister’ tegenwoordig een geestelijke gaan betekenen, en betekent ‘ministry’ voltiids prediken als beroep. Wanneer we zeggen dat iemand een ‘minister’ is of ‘in de ministry’ gaat, is dat ongelukkig, want het woord ‘ministry’

betekent eigenlijk gewoon dienst of dienaar. Hier heeft hij het dus over de dienst waarover hij het eerder heeft gehad: de dienst van het voorzien in de behoeften van heiligen die arm zijn.

Want ik weet van uw bereidwilligheid, waarover ik u roem bij de Macedoniërs, namelijk dat Achaje al sinds een jaar gereed is. En uw ijver heeft velen aangestoken.

2 KORINTHE 9:2

Daarmee bedoelt hij Korinthe.

Maar ik heb de broeders gestuurd, opdat onze roem over u in dit opzicht niet zonder inhoud zou blijken, opdat u — zoals ik zei — gereed bent; opdat niet misschien, als er Macedoniërs met mij meekomen en zij u niet gereed vinden, wij — om niet te zeggen: u — beschaamd worden in dit vertrouwen op onze roem over u. Ik achtte het dus nodig de broeders aan te sporen eerst naar u toe te gaan en de eerder door u beloofde zegen vóóraf in gereedheid te brengen, zodat deze gereedligt als een zegen en niet als een gift in gierigheid gegeven.

2 KORINTHE 9:3-5

Dit vind ik heel grappig, want Paulus zegt: ‘Ik heb die Macedoniërs verteld hoe snel jullie bereid zijn om te geven, hoe jullie een jaar geleden bereid waren om die grote gift te geven. En het verhaal dat ik hun over jullie verteld heb, heeft hen aangespoord en aangemoedigd om te geven.’ En wat doet hij nu? Hij vertelt over de Macedoniërs, hoe vrijgevig zij waren, om de Korintheërs aan te sporen. Hij zegt: ‘Ik heb dus een bericht over jullie vrijgevigheid gebruikt om deze mensen ertoe te brengen te geven. Nu gebruik ik het bericht over hun vrijgevigheid om te zien of jullie zullen geven.’ En hij zegt: ‘Ik neem jullie op je woord. Jullie zeiden dat jullie graag wilden geven, maar met alles wat er de laatste tijd is gebeurd, ben ik daar niet echt honderd procent zeker van. Ik wil het gewoon zeker weten. Want wanneer ik daar kom om jullie gift op te halen,

zou ik me vreselijk schamen, om nog maar te zwijgen van hoe beschaamd jullie zouden zijn, nadat ik zo over jullie heb geroemd. Stel dat er een paar Macedoniërs met me meekomen die mij over jullie hebben horen roemen. En stel dat zij zien dat jullie niet eens geld bij elkaar hebben en jullie zaken helemaal niet op orde hebben. Dan zou ik me schamen voor mijn geroem, en hoeveel te meer jullie', zegt hij.

Dus hij zegt: 'Ik stuur deze mannen erheen om ervoor te zorgen dat jullie je zaken op orde hebben voordat wij aankomen. Zo kunnen jullie het doen zonder het gevoel dat jullie onder druk staan, om het zo maar te zeggen. Jullie kunnen het meer vanuit een gevoel van vrijheid en vrijgevigheid doen, voordat wij daar daadwerkelijk met uitgestoken hand staan.'

28

Geven is zaaien voor een oogst

Maar dit zeg ik: wie weinig zaait, zal ook weinig oogsten, en wie veel zaait, zal ook veel oogsten. Laat iedereen dus geven wat hij in zijn hart heeft besloten, niet met tegenzin of omdat het moet, want God houdt van iemand die met plezier geeft. En God kan jullie volop Zijn genade geven, zodat jullie altijd in alles genoeg hebben en meer dan genoeg overhouden om allerlei goede dingen te doen. Zoals er geschreven staat: hij heeft royaal uitgedeeld en aan de armen gegeven; hij blijft voor altijd rechtvaardig. Moge Hij Die de zaaier zaad geeft en brood om te eten, ook jullie zaad geven en vermeerderen, en jullie rechtvaardigheid steeds meer vrucht laten dragen, terwijl jullie in alles rijk worden, zodat jullie op alle mogelijke manieren vrijgevig kunnen zijn. De Engelse formulering 'liberality or generosity' betekent hier vrijgevigheid.

Zo zult u in alles rijk worden, in staat tot alle vrijgevigheid, die door middel van ons dankzegging aan God teweegbrengt.

2 KORINTHE 9:11

Ik heb tot hier gelezen omdat dit allemaal over zaaien en oogsten gaat. Paulus zegt dat geven niet zomaar geld door het toilet spoelen is. Het is als zaad in de grond zaaien. Als je een zak zaad hebt en je hebt honger, wil je dat zaad misschien tot meel malen en

brood eten. Maar als je dat doet, is het op. Als je datzelfde zaad neemt en in de grond gooit, waar je het niet kunt eten, lijkt het in eerste instantie misschien alsof je het kwijtraakt. Maar door het wisselen van de seizoenen en de zorg voor de grond, enzovoort, brengt het een veelheid aan zaden voort, veel meer dan je gezaaid hebt.

Jezus zei:

En nog een ander deel viel in de goede aarde en gaf vrucht; het kwam op en groeide, en het ene droeg dertig-, en het andere zestig-, en het andere honderdvoudig.

MARKUS 4:8

Daarom lijkt geven aan de armen sterk op zaad in de grond zaaien. Het geldt dat je geeft, zou je voor jezelf kunnen gebruiken als je het niet had gegeven. Als je het geeft, kun je het niet voor jezelf gebruiken. Geven lijkt dus misschien iets waardoor je armer wordt, maar dat is net zomin het geval als wanneer een zaaier zaad in de grond zaait. Hij kan dat zaad niet meer eten zodra hij het in de grond heeft gegooit, maar hij maakt zichzelf niet armer. Hij investeert. Hij maakt gebruik van een systeem dat God zo heeft ingericht dat het afstaan van wat je hebt, een toename oplevert van wat je hebt.

Hij zegt in vers 6:

En dit zeg ik: Wie karig zaait, zal ook karig oogsten; en wie zegenrijk zaait, zal ook zegenrijk oogsten.

2 KORINTHE 9:6

Hij zegt dat een boer die veel zaad zaait, een grote oogst zal hebben. Een zaaier die zegt: 'Nou, ik moet wat van dit zaad bewaren om tot meel te malen en brood te hebben voor het volgende seizoen. Ik kan maar een klein beetje van mijn zaad zaaien' — die kan een klein beetje zaad zaaien, maar hij zal ook maar een kleine oogst hebben. Hoe meer je nu de broekriem aanhaalt en je zaad uitstrooit om later een opbrengst in een andere vorm te krijgen, hoe meer je er later over zult verheugen.

Als de boer nu al zijn zaad zaait, zal hij niets te eten hebben terwijl hij wacht tot het gewas groeit. Maar als hij geen zaad uitstrooit omdat hij het allemaal wil opeten, zal hij ook geen oogst hebben. Met geld is het vrijwel hetzelfde, zegt Paulus.

29

Geld als brood om te eten en zaad om te zaaien

Hij spreekt in vers 10 over God als:

Hij nu Die de zaaier zaad verschaft, moge ook brood tot voedsel schenken en uw zaaigoed doen toenemen en de vruchten van uw gerechtigheid vermeerderen.

2 KORINTHE 9:10

God voorziet ons van geld. Van een deel verwacht Hij dat het brood is om ons te voeden, en van een deel verwacht Hij dat het zaad is dat wij zaaien. Paulus vertelt ons niet welk deel gezaaid moet worden en welk deel opgegeten moet worden. Ook Jezus vertelt ons dat niet, en het wordt ons nergens in de Bijbel verteld. Dat wil zeggen: van alle goederen die God je geeft, bestemt Hij een deel om in je eigen persoonlijke behoeften te voorzien, om door jou verbruikt te worden. Van het andere deel verwacht Hij dat het gezaaid wordt, dat het beheerd wordt, dat het aan de armen wordt uitgedeeld.

Bedenk dat er in het Oude Testament staat:

Wie zich ontfermt over de arme, leent uit aan de HEERE. Hij zal hem zijn weldaad vergelden.

SPREUKEN 19:17

God zal je terugbetalen als je aan de armen geeft, maar misschien niet onmiddellijk. Als je geeft, moet je dus eerst iets afstaan en raak je goederen kwijt die je zelf had kunnen verbruiken. Maar de oogst is wat je motiveert. Als ik zeg dat de oogst je

motiveert om te geven, bedoel ik niet dat het idee dat je rijk zult worden je motiveert om te geven. Ik bedoel dat het iets goeds zal opleveren. Wat het oplevert, wordt misschien in een andere munt uitbetaald dan geld.

Je kunt er op allerlei andere manieren iets goeds voor terugkrijgen. Misschien ontstaan er tussen jou en de mensen aan wie je geeft relaties die een zegen zijn. Misschien ervaar je door te geven een bevrijding van je materialisme. Misschien krijg je meer terug wanneer je zelf in nood bent, want Jezus zei:

Geef en aan u zal gegeven worden: een goede, vastgedrukte, geschudde, overlopende maat zal men u in de schoot geven, want met dezelfde maat waarmee u meet, zal er bij u ook gemeten worden.

LUKAS 6:38

Je kunt er materiële dingen voor terugkrijgen. Je kunt er geestelijke zegen voor terugkrijgen, of je kunt eenvoudig gezegend worden door te weten dat het Koninkrijk van God door jouw offer wordt bevorderd. En dat is uiteindelijk toch waar je voor leeft. Een grotere oogst in het Koninkrijk is dus een toename waar je je over verheugt.

Het punt is echter dat iedereen moet beslissen: God heeft zaad aan de zaaier gegeven en brood aan de eter.

Welk deel van wat Hij mij heeft gegeven, is het brood dat ik moet eten, en welk deel is het zaad dat ik moet zaaien? Dat is een moeilijke afweging die iedereen voor zijn eigen geweten tegenover God moet maken. Maar Paulus zegt in vers 7:

Laat ieder doen zoals hij in zijn hart voorgenomen heeft, niet met tegenzin of uit dwang, want God heeft een blijmoedige gever lief.

2 KORINTHE 9:7

Dat wil zeggen: er is geen vast bedrag waarvan Paulus gaat voorschrijven dat je het moet geven. Nergens in het Nieuwe Testament wordt geëist dat iemand tien procent geeft. Paulus gaat niet voorschrijven dat je vijf, tien, vijftien, twintig of dertig procent geeft. Geef gewoon wat je in je hart voorneemt te geven. Wat God je ook op het hart legt, geef dat.

Niemand dwingt je. Laat niemand je er een schuldgevoel over aanpraten. Doe het gewoon omdat je hart wil geven.

Het is één ding om een gever te zijn. Het is iets anders om het met blijdschap te doen. God houdt van het hart van iemand die met blijdschap geeft. Dat komt deels doordat die persoon liefde heeft voor degene aan wie hij geeft, en liefde behaagt God. Geven is een daad van liefde. Het is ook een daad van geloof als je er een offer voor brengt. Want als je niet gelooft dat God voor je zal zorgen, wil je zoveel mogelijk vasthouden voor de toekomst. Als je geloof in God hebt, zul je eerder geneigd zijn om los te laten wat je nu hebt, omdat je weet: God zal voorzien wanneer ik het nodig heb, en deze mensen hebben het op dit moment harder nodig dan ik. Dus blijmoedig geven, gewillig geven vanuit een blijmoedig hart, is tegelijk een daad van liefde en een daad van geloof.

30

God geeft genoeg om goed te kunnen doen

Hier geeft Paulus in vers 8 een belofte:

En God is bij machte elke vorm van genade overvloedig te maken in u, zodat u, wanneer u in alles altijd al het nodige bezit, overvloedig kunt zijn in elk goed werk.

2 KORINTHE 9:8

Hij zegt dat als je geeft, als je deze genade aan anderen betoont, God jou genade zal geven. Die genade kan allerlei vormen aannemen. De genade die God je geeft, houdt in dat je in alles genoeg hebt. Heb je geld nodig, dan zal er geld zijn. Heb je kracht nodig,

dan zal Hij je kracht geven. Heb je bevrijding nodig, dan zal Hij je bevrijding geven. In alles genoeg. Wat je ook nodig hebt, God zal je genoeg geven. Zijn genade zal genoeg voor je zijn. Als je genadig bent, zal Hij genadig voor je zijn.

Zalig zijn de barmhartigen, want aan hen zal barmhartigheid bewezen worden.

MATTHEÛS 5:7

Als je genade betoont door te geven, kan God je met allerlei genade overladen. Het resultaat is dat je in alles genoeg zult hebben, alles wat je werkelijk nodig hebt, en je zult overvloed hebben. Vers 8. Met welk doel? Om rijk en dik te worden en in weelde te leven? Nee, God geeft je overvloed, zodat je er ieder goed werk mee kunt doen. Het geld dat je geeft, valt eenvoudigweg onder jouw rentmeesterschap. De gaven die je hebt, de talenten die je hebt, de tijd die je hebt, het geld dat je hebt: het behoort allemaal aan God toe, en Hij stelt je ermee op de proef. Hij geeft het je zodat je het voor Hem kunt gebruiken, zoals de talenten die worden gegeven. Later moet er verantwoording worden afgelegd.

31

De oogst van gerechtigheid

Zoals er geschreven staat:

Hij deelt mild uit, hij geeft aan de armen, zijn gerechtigheid houdt voor eeuwig stand, zijn hoorn zal met eer opgeheven worden.

PSALMEN 112:9

Wie is dat? Dat citaat gaat niet over God. Het gaat over een rechtvaardig mens. Het staat in Psalm 112, vers 9. Het beschrijft de rechtvaardige mens. De rechtvaardige mens heeft zijn geld uitgedeeld. De spreker beschrijft dat hier met het beeld van uitgestrooid zaad.

Dat wil zeggen: er is een eeuwig loon van gerechtigheid, het loon voor degenen die geven. Je zult gerechtigheid oogsten als je geld zaait. Als je zaait door goederen aan de armen te geven, zul je een eeuwige oogst van gerechtigheid binnenhalen.

Hij nu Die de zaaier zaad verschaft, moge ook brood tot voedsel schenken en uw zaaigoed doen toenemen en de vruchten van uw gerechtigheid vermeerderen.

2 KORINTHE 9:10

Je zaait het zaad van geld, en de voornaamste vrucht die je oogst, is gerechtigheid, zegt hij daar in vers 10.

Zo zult u in alles rijk worden, in staat tot alle vrijgevigheid, die door middel van ons dankzegging aan God teweegbrengt.

2 KORINTHE 9:11

Hij zegt dat één ding zeker is: als je dit zaad zaait, krijg je gegarandeerd een oogst. Die oogst is de vrucht van gerechtigheid. Als je er verder niets voor terugkrijgt, heb je in elk geval dat wat het belangrijkste is. Je zult een oogst hebben in de zin dat je recht staat tegenover God. Maar daarnaast zal God je waarschijnlijk ook in alles verrijken met het oog op je vrijgevigheid. Er is nog een voordeel dat uit geven voortkomt. Daar zinspeelt hij aan het einde van vers 11 op, en in vers 12 zegt hij het duidelijker. Het brengt dankzegging aan God voort.

32

Geven brengt dank aan God en gebed voort

Want het betonen van deze dienst vult niet alleen de tekorten van de heiligen aan, maar is ook een overvloedige bron van vele dankzeggingen aan God,

2 KORINTHE 9:12

Dat is op zichzelf al reden genoeg om het te doen.

De oogst van dit zaaien is dus niet alleen dat het voorziet in de behoeften van de mensen aan wie je geeft. Het brengt ook eer en heerlijkheid aan God. Het brengt veel mensen ertoe God te danken. Er wordt niet alleen voorzien in hun tijdelijke behoeften, wat iets goeds is, maar uiteindelijk danken ze God voor jouw vrijgevigheid, en God ontvangt lof en aanbidding. Als je ooit vrijgevigheid hebt ontvangen toen je grote nood had, en je je tot God richtte en niet wist waar het vandaan moest komen, en het kwam, dan weet je hoe spontaan je dankbaarheid tegenover God is. God ontvangt lof, en dat is werkelijk waar het heelal voor bestaat: dat God lof ontvangt. Hoe meer Hij krijgt, hoe beter. Jouw geven zal daar waarschijnlijk aan bijdragen.

want door dit bewijs van dienstbetoon verheerlijken zij God vanwege de onderdanigheid aan het Evangelie van Christus, overeenkomstig uw belijdenis, en vanwege de gulle handreiking aan hen en aan allen. En in hun gebed voor u verlangen zij vurig naar u vanwege de allesovertreffende genade van God over u.

2 KORINTHE 9:13-14

Dat is vers 13. Er is nog een voordeel dat voortkomt uit geven: ze zullen voor je bidden. Als ze je als een melkkoe zien, zullen ze bidden dat je geld blijft hebben. Dat is natuurlijk niet echt wat hij bedoelt, maar het is wel waar. Je denkt er gemakkelijk aan om te bidden voor mensen die een bron van je levensonderhoud zijn. Bid dat ze lang zullen leven. Als zij in armoede vervallen, gaat dat ten koste van jouw levensonderhoud.

Ik zeg niet dat Paulus voornamelijk op zulke zelfzuchtige motieven doelt, maar het is wel zo dat je door aan mensen te geven eerder op hun gebedslijst komt te staan. Niet omdat ze hun gebeden ruilen voor jouw geld. Het is niet zo dat ze gebeden verkopen: 'Stuur me tien dollar, dan ga ik de gebedstoren in en bid ik voor je.' Daar gaat het niet om. Ze zullen uit dankbaarheid spontaner aan je denken wanneer ze bidden, je zegen toewensen en voor je bidden.

Dus zegt hij:

33

De zegeningen van geven op een rij

En in hun gebed voor u verlangen zij vurig naar u vanwege de allesovertreffende genade van God over u. Ja, God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!

2 KORINTHE 9:14-15

Dat is zijn laatste uitspraak.

Dit zijn de vele voordelen die volgens hem, in vers 6 tot en met 15, voortkomen uit jouw geven. Allereerst helpt het natuurlijk om in de behoeften van de heiligen te voorzien. Dat is één reden, en als dat de enige reden was, zou het reden genoeg zijn om te geven. Gewoon uit liefde voor hen, omdat ze het nodig hebben. Je geeft omdat ze het nodig hebben, niet omdat je er iets voor terug gaat krijgen. Maar er zijn nog meer voordelen.

Eén daarvan is dat je zaad zaait dat een oogst van gerechtigheid oplevert. Dat is eenvoudigweg een manier om te zeggen dat je rechtvaardiger wordt gemaakt, of dat je in een juiste verhouding tot God wordt gebracht. Niet in de zin dat je gerechtvaardigd wordt en zo behouden wordt, maar dat het iets rechtvaardigs is om te doen. En door het te doen ben je rechtvaardiger dan wanneer je het niet doet. Juist die daad, juist het voorrecht om rechtvaardig te zijn, is het voordeel dat je van het geven ontvangt.

Maar daarnaast zal God je waarschijnlijk in alles verrijken, zodat je vrijgevig kunt zijn. Zoals hij in vers 11 zegt:

Zo zult u in alles rijk worden, in staat tot alle vrijgevigheid, die door middel van ons dankzegging aan God teweegbrengt.

2 KORINTHE 9:11

Dat wil zeggen:

En God is bij machte elke vorm van genade overvloedig te maken in u, zodat u, wanneer u in alles altijd al het nodige bezit, overvloedig kunt zijn in elk goed werk.

2 KORINTHE 9:8

Hij zegt in vers 8 dat God in al jouw behoeften voorziet omdat jij in de behoeften van anderen voorziet. Paulus zei dat tegen de Filippenzen in hoofdstuk 4. Ze hadden hem een gift gestuurd, en omdat hij hun gift had ontvangen, zegt hij:

Maar mijn God zal u, overeenkomstig Zijn rijkdom, voorzien van alles wat u nodig hebt, in heerlijkheid, door Christus Jezus.

FILIPPENZEN 4:19

Als je aan God geeft en aan datgene waar God zorg voor heeft, zoals de armen, dan zal Hij aan jou geven, zegt Paulus. Ten slotte zijn er nog een paar andere voordelen. God krijgt daardoor meer lof, omdat mensen die arm zijn en giften krijgen God daarvoor loven. En er zal waarschijnlijk meer voor de gever worden gebeden. Want de mensen die de gift ontvangen, zullen uit dankbaarheid spontaan eerder aan de gever denken in hun gebed.

Er staat dus iets tegenover. Als er niets tegenover stond, zou je nog steeds moeten geven. Maar er staat wel iets tegenover. Je mag in je hart recht voor God staan. Je mag mensen hebben die voor je bidden. Je mag erop rekenen dat God Zich ertoe verbindt je te helpen met je behoeften, omdat jij anderen hebt geholpen.

Zalig zijn de barmhartigen, want aan hen zal barmhartigheid bewezen worden.

MATTHEÛS 5:7

En natuurlijk krijgt God hier ook iets uit, omdat Hij wordt geprezen en gedankt door degenen die van jouw vrijgevigheid hebben ontvangen.

Zo onderbouwt Paulus zijn pleidooi voor geven. Het is een goed en grondig betoog. Maar we zijn er nu mee klaar. We komen terug op dat laatste gedeelte dat het slot van 2 Korinthe vormt, hoofdstuk 10 tot en met 13.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 2 Korinthe 7:1
- 2 Korinthe 6:16-18
- 1 Korinthe 5:6
- 2 Korinthe 7:2-7
- 2 Korinthe 2:12-13
- 2 Korinthe 1:3-4
- 2 Korinthe 7:8
- 2 Korinthe 7:9-10
- Lukas 15:21
- 2 Korinthe 7:11
- 2 Korinthe 7:12
- 2 Korinthe 7:13
- 2 Korinthe 7:14
- 2 Korinthe 7:15-16
- Galaten 2:10
- 1 Johannes 3:17
- Jakobus 2:15-16
- Jakobus 2:17
- Romeinen 15:30-31
- 1 Korinthe 16:1-4
- 1 Korinthe 16:3-4
- 2 Korinthe 8:1-2
- 2 Korinthe 8:3-7
- Handelingen 20:35
- 2 Korinthe 8:8
- 2 Korinthe 8:9

- Jakobus 2:5
- 2 Korinthe 8:10-11
- 2 Korinthe 8:12
- 2 Korinthe 8:13-15
- Exodus 16:18
- 2 Korinthe 8:16
- 2 Korinthe 8:17
- 2 Korinthe 8:18-21
- 2 Korinthe 8:22
- 2 Korinthe 8:23
- 2 Korinthe 8:24
- 2 Korinthe 9:1
- 2 Korinthe 9:2
- 2 Korinthe 9:3-5
- 2 Korinthe 9:11
- Markus 4:8
- 2 Korinthe 9:6
- 2 Korinthe 9:10
- Spreuken 19:17
- Lukas 6:38
- 2 Korinthe 9:7
- 2 Korinthe 9:8
- Mattheüs 5:7
- Psalmen 112:9
- 2 Korinthe 9:12
- 2 Korinthe 9:13-14
- 2 Korinthe 9:14-15
- Filippenzen 4:19

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.